

Lilac x

CONTENTS
LAB, BLUE
THAILAND

3

จบ

เปิดประตู สู่ห้วงอวกาศ

IMZZADAL เขียน
vitaminB / martian แปล

ประตูลานที่เจ็ด

ภัยพิบัติและสงครามจบสิ้นลงแล้ว

เหตุการณ์ในดีไอแอลนทำให้ทั่วทั้งโลกตกอยู่ในความโกลาหลวุ่นวายอยู่พักใหญ่

ประชาชนชาวเอเพนฮาร์ที่เคยออกมาประท้วงให้ปล่อยตัวประธานาธิบดีของประเทศพากันตื่นตระหนกอย่างมาก เมื่อกองกำลังเอสเปอร์ของเอเพนฮาร์จำนวนเกินกว่าพันคน ถูกดูดกลืนเข้าไปในแบล็กดอร์และเสียชีวิตทั้งหมด

เหล่าเอสเปอร์ที่ถูกส่งออกไปทำสงครามเป็นพวกฝีมือดีในเอนเพนฮาร์ อีกทั้งยังเป็นครอบครัวและคนรักของใครบางคนอีกด้วย การที่พวกเขาเหล่านั้นต้องมาตายเพราะการตัดสินใจอันผิดพลาดของผู้บริหารประเทศย่อมไม่ใช่เรื่องที่จะปล่อยผ่านไปได้อย่างง่ายดาย ต่อให้เป็นเพราะภัยพิบัติที่คาดเดาไม่ได้ อย่างไรก็ตาม 「แบล็กดอร์」 ก็ไม่มีข้อยกเว้น

ดิไอแลนตอกอยู่ในสภาวะวิกฤตเนื่องจากดอร์หลายสิบ
บาน ดังนั้นเพียงแค่เครื่องบินทิ้งระเบิดหลายร้อยลำก็เพียงพอที่
นำไปสู่สงครามได้แล้ว การส่งกองกำลังเอสเปอร์ไปเสริมทัพอีก
จึงดูเป็นการกระทำที่เกินกว่าเหตุ

นอกจากนั้นแล้ว

「โลกตะลึง! องค์การสหประชาชาติเปิดโปงธาตุแห่งของ
ประณานาธิบตีเอเพนฮาร์!」

ท่ามกลางความโกลาหลรุ่มรวยอย่างต่อเนื่องที่ทำให้
ดิไอแลนตอกอยู่ในช่วงเวลาที่ยากลำบาก องค์การสหประชาชาติ
ได้เปิดเผยสภาวะที่แท้จริงของประเทศเอเพนฮาร์ซึ่งเก็บงำ
ไว้มาโดยตลอด ซามารา ผู้อำนวยการองค์การสหประชาชาติ
ซึ่งเป็นตัวแทนขององค์การได้กล่าวคำแถลงดังต่อไปนี้

“สวัสดิ์ค่ะ ดิฉันซามารา ผู้อำนวยการองค์การ
สหประชาชาติ ก่อนอื่น ดิฉันอยากส่งกำลังใจให้แก่ประชาชน
ชาวดิไอแลนทุกท่านที่ต้องประสบช่วงเวลายากลำบากยิ่งกว่า
ครั้งไหนๆ หลังจากต้องเผชิญทั้งภัยพิบัติและสงครามในเวลา
เดียวกัน

เหตุการณ์ครั้งนี้ได้มีการชี้ให้เห็นเป็นนัย ๆ เกี่ยวกับปัญหามากมายระดับโลก เมื่อภัยพิบัติมาเยือน ไม่ว่าจะประเทศมหาอำนาจใดก็ย่อมอ่อนแอลงได้ และการอาศัยช่องว่างนั้นในการคุกคามความสงบเรียบร้อยจึงเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง องค์การสหประชาชาติของเราจึงตัดสินใจว่า ควรแจ้งให้ทุกท่านได้ทราบเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของประธานาธิบดีคาร์ลอสซึ่งเคยเป็นที่สนับสนุนกันอย่างมากในช่วงที่ผ่านมา เนื่องจากทางเราได้เลือกที่จะเงียบเพื่อรักษาความสงบสุขมาโดยตลอด แต่ความเงียบนั้นกลับนำพาสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดมาสู่เรา”

ผู้อำนวยการซามาราแจ้งปัญหาที่ประธานาธิบดีคาร์ลอสเป็นผู้ก่อขึ้นขณะที่ปกครองประเทศเอเพนฮาร์มากกว่า 30 ปีให้ทราบอย่างเป็นทางการ โดยมีข้อสรุปดังนี้

“ประธานาธิบดีคาร์ลอสทำให้เอเพนฮาร์เติบโตขึ้นเป็นประเทศพัฒนาทางเศรษฐกิจทั้งภายในและภายนอกประเทศ อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากประชาชนจำนวนมาก แต่หารู้ไม่ว่าการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอันรวดเร็วนี้มีเบื้องหลังอันดำมืดซ่อนอยู่

เขาจัดหาทาสและยาเสพติดให้กับบุคคลสำคัญของประเทศอื่นแบบผิดกฎหมาย อีกทั้งยังทำการค้าประเวณีและขยายอำนาจด้วยการติดสินบน มีพยานบุคคลจำนวนมากแจ้งข้อมูลพฤติกรรมเบื้องหลังของคาร์ลอสมาให้ทางเราพร้อมหลักฐานอีกนับไม่ถ้วน แต่องค์การสหประชาชาติได้หลีกเลี่ยงมาตรการคว่ำบาตรเพิ่มเติมมาเกินกว่า 10 ปีแล้ว เนื่องจากคำนึงถึงสิทธิในการปกครองตนเองของเอเฟนฮาร์

ประธานบริษัท 「โบลนีด」 ซึ่งเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ที่สุดในเอเฟนฮาร์ได้มีส่วนเกี่ยวพันในกระบวนการนี้ด้วย ทำให้ปัญหาทวีความรุนแรงมากขึ้น บริษัท 「โบลนีด」 จึงต้องถูกตรวจสอบการทุจริตเบื้องต้นอย่างต่อเนื่องเช่นเดียวกันค่ะ

พร้อมกันนั้น ทางเรายังพบการดำเนินการที่น่าสงสัยเป็นจำนวนมากในการลงประชามติ ตลอดช่วงที่คาร์ลอสบริหารปกครองประเทศมาเป็นเวลา 30 ปี องค์การสหประชาชาติของเราจะตรวจสอบเรื่องดังกล่าวอย่างสุดความสามารถ เพื่อให้ประชาชนชาวเอเฟนฮาร์ซึ่งเป็นประเทศประชาธิปไตยสามารถรักษาความเป็นประชาธิปไตยเอาไว้ได้ค่ะ

อีกทั้ง ทางเรายืนยันข้อเท็จจริงได้แล้วว่า ประธานาธิบดี คาร์ลอสสมรู้ร่วมคิดกับผู้อำนวยการสถาบันวิจัยฮังจุน และ กำลังตรวจสอบว่าเหตุการณ์ที่ดอร์เกิดขึ้นหลายบานพร้อมกัน ในครั้งนี้ มีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับการร่วมมือของคาร์ลอส และผู้อำนวยการสถาบันวิจัยฮังจุน ถ้าหากเหตุการณ์ที่ดอร์ ปรากฏขึ้นเป็นฝีมือของประธานาธิบดีคาร์ลอส เขาจะต้อง สารภาพทุกอย่างและรับผิดชอบในความผิดที่กระทำ

องค์การสหประชาชาติของเราเคารพความคิดเห็นของ ประชาชนชาวเอเพนฮาร์ทุกท่าน และจะพิจารณาหาวิธีที่เหมาะสม ที่สุดเพื่อความสงบสุขของโลกค่ะ”

ภายในเอกสารที่ทางองค์การสหประชาชาติจัดทำขึ้นเป็น ลายลักษณ์อักษรได้มีการเปิดเผยการทุจริตของประธานาธิบดี คาร์ลอสและหลักฐานต่าง ๆ จากบุคคลไม่ประสงค์เอ่ยนาม ส่งผลให้ประชาชนชาวเอเพนฮาร์ประสบกับความสับสน อลหม่านอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

ส่วนประเทศติโอแลน บัดนี้เมืองส่วนใหญ่ รวมถึง เมืองหลวงอยู่ในสภาพพังทลายไปกว่าครึ่ง ประเทศพัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่ที่เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติจึงส่ง

เอสเปอร์ผู้มีพลังพิเศษในการฟื้นฟูสภาพมาช่วยเหลือเป็นการสนับสนุน ตอนนี้อยู่ในขั้นตอนตรวจสอบจำนวนผู้เสียชีวิตและผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ และมีการคาดคะเนคร่าว ๆ ว่ามีผู้เสียชีวิตหรือสูญหายอย่างน้อยกว่าหลายหมื่นคน

นอกจากนั้น ทั่วทั้งโลกยังต้องตกตะลึงกับข่าวที่ว่า องค์จักรพรรดิแห่งดีไอแลน 「เทอร์ราฟูน เลอ ดีไอแลน」 ถูกคนร้ายสังหาร รัฐบาลของดีไอแลนแถลงว่าคงจะเป็นการยากที่จะเปิดเผยรายละเอียด เนื่องจากยังอยู่ในขั้นตอนการสืบสวน

มีรายงานว่า ตอนนี้โรงพยาบาลทุกแห่งของดีไอแลน เต็มหมดแล้ว ประเทศอื่นๆ จึงมีการส่งตัวผู้มีพลังพิเศษในด้านการรักษาจำนวนมากมาช่วยด้วยเช่นกัน

ประธานสภาสูงแห่งดีไอแลน ซาซิงกุนอธิบายว่า “พวกเราจะสืบหาตัวผู้กระทำความผิดรวมถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการก่อปัญหาดังกล่าวมาลงโทษ และร่วมมือกับองค์การสหประชาชาติเพื่อสร้างโลกที่สงบสุขยิ่งขึ้น ในตอนนี้ผมจะมุ่งเน้นไปที่การให้ความช่วยเหลือและเยียวยาประชาชนที่ได้รับความเสียหายเป็นหลัก รวมถึงการฟื้นฟูประเทศให้หวนกลับคืนสู่สภาพเดิมโดยเร็วครับ”

ประชาชนของประเทศอื่นๆ ที่จับตาดูการถ่ายทอดสด
ต่างก็ออกมาประณามการประกาศสงครามของเอเพนฮาร์...」

「ความคิดเห็นต่อข่าว

» แม่งเอ๊ย เอเพนฮาร์แม่งโคตรระยำ คิดจะทำสงคราม
ตอนที่ดอร์โผล่มาเป็นสิบเนียนะ? ชี้ขลาดฉิบหาย

└ เห็นด้วย 5555 จริงๆ ก็อยากตายอยู่แล้ว แต่พอ
ได้ยินประกาศทำสงครามก็หยุดคิดจะฆ่าตัวตายเลย

└ ตามหาคนไปฆ่าคาร์ลอส (99999/99999)

└ มีใครเห็นฉกบนเรือเหาะบ้าง? 55555 คาร์ลอส
แม่งเป็นบ้าไปแล้ว หัวเราะอย่างกับโรคจิต

└ แล้วเอสเปอร์แทฮาจันก็ทำลายเรือเหาะทิ้ง 55555 มัน
คงโกรธหน้าตุ 555 โคตรสะใจเลย

๒ ทำไมองค์การสหประชาชาติถึงเพิ่งจะออกมาเปิดโปง??? 55 เพิ่งเคยเห็นว่าทำตัวมีประโยชน์เป็นครั้งแรกเลยนะเนี่ย

๒ คนประเทศนั้นก็เพี้ยนนะ เลิกไอ้คนแบบนั้นมาเป็นประธานาธิบดีได้ตั้ง 30 ปี

๒ ได้อ่านข่าวจริงปะเนี่ย? มันก็เขียนอยู่ว่ามีการปลอมแปลงผลเลือกตั้ง

»สรุปแบล็กดอร์คืออะไรกันแน่? ตอนนั้นฉันกลัวแทบตาย นึกว่าโลกจะแตกแล้วชะอีก

๒ ดีไอแลนด์จะเอาเวลาที่ไหนไปวิจัยเรื่องนั้นละนั้น

๒ แต่แบล็กดอร์ถือว่าเป็นปาฏิหาริย์สำหรับพวกเราเลยนะ ว่ามะ??? หลังจากที่มันเกิดขึ้น ดอร์ทั้งหมดก็หายไป แถมพวกเอสเปอร์ของเอเพนฮาร์ก็ตายไปหมดด้วย ไม่งั้นตอนนี้คงมีสงครามไปแล้ว

└ ถ้าไม่มีแพฮาจินกับอียอนอี แบล็กดอร์ก็น่าจะเป็น หายนะสำหรับพวกเราเหมือนกันนะ 5555 ฉนั้นจะสมัครเป็น แฟนคลับอียอนอีตั้งแต่วันนี้ไป...

» ได้ยินข่าวลือว่าไกด็อียอนอีเป็นพวกมีคุณสมบัติซ่อน เรื่องจริงไหม?

└ ว้าว แต่ถ้ามีคุณสมบัติซ่อนจริงก็เจ๋งเลยนะ 5555 เป็นไกด็ระดับ S+ ไม่พอยังมีคุณสมบัติเอสเปอร์อีก เป็นมนุษย์ จริงปะเนี่ย?

└ งั้นก็หมายความว่าไกด็อียอนอีปิดบังเรื่องคุณสมบัติ ของตัวเองมาตลอดเลยดิ 555 โคอตรเห็นแก่ตัว แล้วที่ผ่านมา เขาทำอะไรบ้างทุกครั้งที่เกิดดอร์?

└ จริง 555555 คนอื่นออกไปเสี่ยงตาย แต่ตัวเองดันซ่อน เรื่องคุณสมบัติไว้หน้าตาเฉยเนี่ยนะ

└ ในสถานการณ์แบบนี้ พวกแกยังกล้าด่าอียอนอีอีกอะนะ 555555 ลืมไปแล้วหรือว่ามีชีวิตรอดมาได้เพราะใคร ตลกฉิบหาย

อียอนอีกับแทฮาจินช่วยให้คนรอดแค่คนสองคนหรือไง?
หุบปากแล้วดูต่อไปเถอะ เดี่ยวพวกเขาก็ออกมาชี้แจงเอง

└ ฉันเห็นด้วยกับความเห็นข้างบนนะT_T มีคนที่ปิดบัง
คุณสมบัติของตัวเองไว้แล้วใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาเยอะจะตาย
ไป 555 ใครมันจะอยากเสียสละชีวิตตัวเองไปกับดอร์ล่ะ

└ คุณอียอนอีสู้ๆ นะคะ T_T ฉันเป็นกำลังใจให้อยู่
ได้ยืนว่าหมดสติยังไม่ฟื้นเลย TT_

“เฮ้อ...”

โอบอร์แมนเข้ามาในโรงพยาบาลด้วยสีหน้าเหนื่อยล้า

เวลาล่วงเลยมากกว่าสัปดาห์แล้ว แต่แทฮาจินกับอียอน
อีกลับยังคงไม่ได้สติทั้งคู่ ครึ่งก่อนอียอนอีเคยสลบยาวถึง 8 วัน
มาแล้วจึงไม่กังวลมาก แต่แทฮาจินไม่เคยนอนหลับนานขนาดนี้
มาก่อนจึงค่อนข้างกังวลพอสมควร

เขานึกถึงนึกถึงผลการวินิจฉัยของชเวซารัง แพทย์
เฉพาะทางด้านผู้มีพลังพิเศษขึ้นมา

“คุณยอนอีน่าจะพลังหมดคะ ส่วนร่างกายก็เต็มไปด้วย
บาดแผล ดูจากคลื่นสมองที่ไม่ค่อยเสถียรแล้ว น่าจะได้รับการ
กระทบกระเทือนทางจิตใจบางอย่าง ผนวกกับร่างกายอ่อนเพลีย
และฝันใช้พลังมากเกินไป...คงใช้เวลาสักพักเลยกว่าจะฟื้น ถึงจะ
ไม่อันตรายถึงชีวิต แต่ตอนนี้ถือว่าใช้ค่อนข้างสูงพอสมควรคะ”

“งั้นเหอครับ...แล้วเอสเปอร์แทฮาจินมีอาการเป็นยังไง
บ้างครับ?”

สีหน้าเศร้าสร้อยของชเวซารังในตอนอธิบายอาการของ
อียอนอีแปรเปลี่ยนเป็นความเฉยชาเมื่อเริ่มอธิบายอาการ
ของแทฮาจิน

“คลื่นสมองของเอสเปอร์แทฮาจินก็ไม่เสถียรเช่นกันคะ
เขาไม่ได้เสียพลังไปเยอะเท่ากับไกด์อียอนอี แต่ระดับมลพิษ
89 เปอร์เซ็นต์ก็ถือว่าสูงอยู่ไม่น้อย ที่มีมีแผลไฟไหม้ระดับ 3
และบาดแผลเล็ก ๆ น้อย ๆ กระจายอยู่ทั่วทั้งตัว เนื้อบริเวณ
ไหล่ข้างหนึ่งของเขาหลุดหายไปจึงทำความสะอาดและทำการ

เย็บแผลแล้วเรียบร้อย ปกติถ้าบาดเจ็บประมาณนี้น่าจะต้องนอน
โรงพยาบาลหลายเดือน แต่เอสเปอร์แทฮาจินมีความไวในการ
ฟื้นฟูเหนือกว่าคนทั่วไปจึงทำให้คาดคะเนได้ยาก อาจจะฟื้น
ในอีกไม่นานก็ได้ค่ะ”

“อาการถือว่าเป็นปกติใช่ไหมครับ?”

“ไม่ค่ะ เขาบาดเจ็บสาหัส และร่างกายมีสภาพอ่อนเพลีย
มากด้วย อ้อ คุณเลขาคะ...ฉันตั้งใจว่าจะไปเป็นหน่วยแพทย์
อาสาสมัครที่เมืองอื่น ตอนนี้อยู่ประจำตัวของพวกเขาทั้ง
สองคนไม่ใช่ฉันแล้ว...เพราะฉะนั้น...”

ชเวซารังลังเลที่จะพูดเล็กน้อย ก่อนจะแยมยิ้มจืดเจื่อน

“ช่วยดูแลคุณอียอนอีให้ทีนะคะ เพราะว่าฉันคงจะไม่ได้
พบคุณอียอนอีในฐานะหม่อีกต่อไปแล้ว”

“งั้นเหรอครับ...ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะครับ ขอขอบคุณสำหรับ
ช่วงที่ผ่านมามากด้วยครับ”

“ไม่เป็นไรเลยคะ ถ้างั้นฉันขอตัวก่อนนะคะ”

“ครับ”

เขาคิดว่าระดับอย่างแทฮาจิน แค่ไม่นานก็คงจะฟื้น
อย่างแน่นอน ดังนั้นจึงค่อนข้างแปลกใจที่เอสเปอร์หนุ่มยังคง
อยู่ในสภาพหมดสติถึงหนึ่งสัปดาห์ โดเบอร์แมนเดินขึ้นบันได
ไปยังแผนก VVIP ของโรงพยาบาลอย่างอ่อนระโหยโรยแรง
เดิมที่มันเป็นห้องขนาดกว้างสำหรับ 1 คน แต่กลัวว่าแทฮาจิน
จะคลั่ง ไม่สิ อาละวาด ถ้าหากไม่เห็นอียอนอีตอนลิ้มดาดีนมา
จึงให้อยู่ในห้องเดียวกันเสียเลย

โดเบอร์แมนเทเลพอร์ตไปยังเมืองหลวงในทันทีหลังจาก
ไต่ยินข่าวว่าแทฮาจินถูกจุดเข้าไปในแบล็กดอร์ และพบว่าไกด์
อียอนอีตามเจ้านายของเขาเข้าไปในแบล็กดอร์แล้ว

พอนึกถึงตอนนั้นขึ้นมาก็ทำเอารูสึกวูบโหวงอีกครั้ง

โดเบอร์แมนตกอยู่ในความสิ้นหวังเหมือนคนที่สูญเสีย
สิ่งสำคัญบางอย่างไปโดยไม่ทันตั้งตัว ถึงแม้โทรศัพท์จะมีสาย
เข้าจากภรรยาตั้งอยู่ในกระเป๋าตลอดเวลา แต่เขาก็ยังไม่มีสติ
พอที่จะรับสายเธอได้

เขาได้เห็น

แบล็กดอร์ที่ปิดสนิท

แอ็ด

ถูกเปิดออกอีกครั้ง

ดิ่ง!

หมวดสีแดงที่ดูน่าขะแขยงพุ่งออกมาจากแบล็กดอร์
เจ้าหมวดยักษ์ที่ขยับเคลื่อนไหวไปมาได้โยนอะไรบางอย่าง
ออกมากองไว้บนพื้น ก่อนจะหายลับเข้าไปหลังประตู

น่าประหลาดใจที่สิ่งถูกโยนออกมาคือร่างของมหาจิน
กับอียอนฮี

เขาไม่อาจลี้มภาพอันน่าตกตะลึงนั้นได้ลง หมวดของ
แบล็กดอร์ยอมปล่อยคนออกมาแค่สองคน เป็นภาพอันชวน
พิศวงราวกับได้เห็นปาฏิหาริย์ของพระเจ้าก็มีปาน

หลังจากปล่อยสองคนนั้นออกมา แบล็กดอร์ก็สลาย
หายไปเองในทันที

ราวกับไม่เคยมีอยู่ตั้งแต่แรก

‘นั่นมันเกิดอะไรขึ้น...’

ประชาชนที่ยังรอดชีวิตต่างก็ปล่อยโฮด้วยความดีใจ การเอาชีวิตรอดจากหายนะที่รายล้อมรอบด้านมาได้ถือว่าเป็นเรื่องที่น่าปิติยินดีอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นทุกคนไม่ว่าจะเป็นเขา องค์กรชาย องค์กรหญิงที่ฟื้นขึ้นมาทีหลัง ดีคอล คิมอียบิน หรือคนอื่น ๆ จึงจ้องมองแบล็กดอร์อย่างไม่วางตา

พวกเราทุกคนต่างมองดูภาพนั้นด้วยวิญญูณที่หลุดลอย จากร่าง

“มาแล้วหรือครับ คุณเอสเปอร์โตเบอร์แมน”

“ขอบคุณที่ทำงานหนักนะครับ ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ ไซ้ใหม่ครับ?”

“ครับ มีหลายคนมาเยี่ยม แต่ผมให้พวกเขากลับไปตาม ที่คุณบอกไว้ครับ”

“ทำได้ดีมากครับ”

โตเบอร์แมนทักทายพวกการ์ดเอสเปอร์ซึ่งมีระดับ A ขึ้นไป เขาได้จัดคนมาเผ่ายามหน้าห้องผู้ป่วยเพื่อเอาไว้ในกรณีฉุกเฉิน เพื่อคุ้มกันผู้มีพลังพิเศษระดับ S ที่ยังหมดสติอยู่

ครีต

“...”

โตเบอร์แมนเปิดประตูห้องผู้ป่วยเข้าไปและยืนตัวแข็งที่อยู่ออยู่ตรงนั้น

แทฮาจินที่ควรจะต้องนอนอยู่ กลับไม่อยู่บนเตียง

ความรู้สึกไม่ชอบมาพากลทำให้หัวใจเต้นระรัวไม่เป็นจังหวะ โตเบอร์แมนเดินปรีตรงไปที่เตียงของอียอนอีและรูดม่านกัน ภาพที่เห็นทำให้เลขาหนุ่มต้องผงะด้วยความตกตะลึง

“ทำอะไรระครับคุณเอสเปอร์...นี่กว่าจะถูกลักพาตัวไปแล้วซะอีก”

โตเบอร์แมนยกมือขึ้นทำเอวด้วยความไม่สบายอารมณ์ มีคนสองคนนอนอัดกันบนเตียงของอียอนอี นั่นคืออียอนอีที่นอนหลับสนิทพร้อมกับใบหน้าที่เป็นสีแดงระเรื่อเล็กน้อยด้วยพิษไข้ และแทฮาจินที่นอนกอดเจ้าของเตียงไว้อย่างแนบแน่น

แทฮาจินไม่ได้ห่มผ้าในขณะที่คนป่วยถูกห่มผ้าไว้จน
มิดคอ คนตัวโตกว่านอนกอดกายพร้อมกับพาดแขนไว้บน
หน้าอกของอียอนอีประหนึ่งวิญญูณร้ายเผ่าสมบัติล้ำค่า

นัยน์ตาสีโกเมนปรากฏให้เห็นเมื่อชายหนุ่มปรือเปลือกตา
ที่ปิดอยู่ขึ้นมา

สีหน้าของเขาดูดีจนโตเบอร์แมนเกือบจะร้องไห้

“พวกเราคบกันแล้ว”

น้ำตาของโตเบอร์แมนที่กำลังจมอยู่ในความรู้สึกไม่คุ้นเคย
ย้อนกลับเข้าไปที่เดิมแทบไม่ทัน

“...ครับ?”

“ฉันหมดสติไปก็วันแล้ว?”

“...วันนี้ครบอาทิตย์พอดีครับ”

“ไปแขวนป้ายประกาศไว้เลยว่าฉันกับอียอนอีคบกัน
หนึ่งอาทิตย์แล้ว”

โตเบอร์แมนอ้าปากพะงาบๆ พุดอะไรไม่ออก

“...”

นี่ฉันเป็นห่วงคนแบบนี้ไปทำไมกันนะ?

โตเบอร์แมนเพิ่งได้รู้ว่าความคิดของตัวเองโง่เง่าขนาดไหน แต่ต้องติดต่อกับซาซิงกุนและองค์กรสหประชาชาติ เพราะปัญหาหลาย ๆ อย่างก็วุ่นวายและยุ่งยากมากพออยู่แล้ว แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็มาเยี่ยมไข้สองคนนี้ทุกวันไม่เคยขาด

ทั้งลองเอานิ้วไปอังใต้จมูกเพื่อเช็คว่ายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ทั้งเปิดหน้าต่างเพื่อให้อากาศถ่ายเทแล้วฉีกจดหมายลาออกที่เก็บเอาไว้ทิ้งเองกับมือ...

‘สงสัยคงต้องเขียนจดหมายลาออกฉบับใหม่แล้วละมัง’

พอไม่มีสิ่งนั้นอยู่ในกระเป๋าแล้วรู้สึกไม่สบายใจยังไงไม่รู้ โตเบอร์แมนคิดเช่นนั้นพร้อมกับคลี่ยิ้มออกมา

“มันจะยุ่งยากนะครับ คบกันมาหนึ่งอาทิตย์ ถึงกับต้องชวนป้ายประกาศเชิญชวนหรือครับ?”

“ทุกคนจะต้องรู้เรื่องนี้”

“...อ่านความเห็นในเน็ต ทุกคนน่าจะรู้จักกันหมดแล้ว
นะครับ”

“ไปแขวนป้าย”

แทฮาจินสายหน้าอย่างเด็ดขาดและเน้นย้ำคำว่าแขวน
ป้าย เขาอยู่ในชุดผู้ป่วย ใบหน้าและริมฝีปากซีดเขียวไร้สีเลือด
ไม่ว่าใครเห็นก็มองออกทันทีว่าเป็นคนป่วย แต่เจ้าตัวกลับเอา
แต่พูดเรื่องไร้สาระระจอนด ๆ

โตเบอร์แมนเอ่ยถามพลางชำเลื่องมองยอนอีแวบหนึ่ง

“ได้ถามความสมัครใจไกด์อียอนอีแล้วหรือยังครับ?”

แทฮาจินปิดปากเงียบเมื่อได้ยินคำถามนี้เข้า โตเบอร์-
แมนยกยิ้มมุมปากขึ้นและพูดเป็นเชิงเกลี้ยกล่อมว่า

“ถ้าไกด์อียอนอีรู้เข้าน่าจะไม่ชอบใจมาก ๆ เลยนะครับ
ถ้าคุณไม่กลัวว่าจะโดนทึ่ง ผมจะรีบไปดำเนินการให้เลยครับ”

“เลิกพูดจาไร้สาระได้แล้ว คนที่ขอคบก่อนก็คืออียอนอี
คิดว่าเขาจะขอเลิกกับฉันด้วยเหตุผลไร้สาระนั้นั้นนหรือ?”

“...คุณอียอนนี่ขอคบก่อนเหรหรือครับ?”

“ใช่”

แทฮาจินที่มักจะทำหน้าที่บั้งอยู่ตลอดเวลา เริ่มผ่อนคลายเป็นสีหน้าเหมือนกับนี่กอะไรบางอย่างออก เขาหันไปมองใบหน้าของคนที่กำลังนอนหลับในอ้อมกอดด้วยสายตารักใคร่เอ็นดู

ภายในแบล็กดอร์ ร่างกายของเขาอยู่ในสภาพที่ถูกโพรงกลืนกินขณะหมดสติ แต่เดิมทีแล้ว โพรงเป็นสัตว์ประหลาดที่อาศัยอยู่ภายในภาชนะของเขา ถึงจะไม่ใช่รู้เหตุผล แต่เขาสามารถรู้สึกได้ด้วยจิตใต้สำนึกว่าอียอนนี่ตามเข้ามา หลังจากประตูแบล็กดอร์เปิดออกอีกครั้ง

อียอนนี่เดินตามหาเขาไปทั่วทุกที่

อียอนนี่ร้องไห้คร่ำครวญให้สัตว์ประหลาดนั้นปล่อยเขาไป...

ไม่ว่าเมื่อไหร่อียอนนี่ก็เป็นสิ่งล้ำค่าในชีวิตของเขา

“แฮ้อ...”

แต่โตเบอร์แมนไม่อาจทำใจเชื่อคำพูดของเขาได้

อียอนอีที่แข็งกระด้างเหมือนกำแพงเหล็กคนนั้นไม่น่าจะเป็นฝ่ายขอโทษจิบก่อน

“คุณไม่ได้ฝันใช่ไหมครับ? อย่างเช่นฝันว่าไกด์อียอนอีสารภาพรัก...”

แทฮาจินหันขวับมามองด้วยสายตาน่ากลัว ทำเอาโตเบอร์แมนสะดุ้งเฮือก หัวเราะแห้งๆ กลบเกลื่อนความผิด

“ถึงยังไงก็เลื่อนการแขวนป้ายออกไปอีกหน่อยเถอะครับ ช่วงนี้สถานการณ์ข้างนอกค่อนข้างวุ่นวายมาก ถ้าเกิดเอาป้ายแบบนี้ไปแขวน เผลอๆ ไกด์อียอนอีจะถูกตำมากกว่านะครับ”

“ไอ้เวรที่ไหนมันกล้าตำอียอนอี”

“ไอ้เวรที่ไหนก็กล้าตำทั้งนั้นแหละครับ เพราะว่าผลกระทบจากภัยพิบัติยังคงมีผลต่อจิตใจพวกเขาอยู่มาก”

โตเบอร์แมนใช้ประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมาในการพยายามโน้มน้าวเจ้านายอย่างใจเย็น ถึงจะดูไม่ค่อยพอใจนัก แต่แทฮาจินก็พยักหน้าตอบรับส่งๆ เหมือนกับไม่มีอะไรจะแย้ง

“แล้วครอบครัวนาย”

นี่คงเป็นการไต่ถามถึงสารทุกข์สุกดิบในแบบของแพฮาจิน
โตเบอร์แมนจึงยิ้มแยมตอบกลับไป

“ยังอยู่ที่ประเทศคีซิลีครับและน่าจะอยู่ที่นั่นต่อจนกว่า
สถานการณ์ทั้งหมดจะเรียบร้อย”

“ดีคอล”

“ตอนนี้คุณดีคอลน่าจะเป็นบุคคลที่ยิ่งที่สุดในโลกเลย
ครับ เพราะว่าไม่มีผู้มั่งมีพันฟุสภาพคนไหนเก่งไปกว่าเขาแล้ว
ไต่ยินว่าได้นอนแคว้นละสามชั่วโมงเอง เพราะว่าต้องรีบทำการ
ฟื้นฟูสภาพพวกอาคาร เครื่องมือทางการแพทย์ที่พังยับเยิน
ก่อนนะครับ”

“ริคาร์โด”

“องค์ชายรัชทายาทต้องทำหน้าที่แทนองค์จักรพรรดิ
ที่จากไปแล้วในการเข้าร่วมการประชุมกับสภาสูงทั้งวันทั้งคืน
ครับ และดูเหมือนว่าจะไปเข้าพบประธานสภาสูงซาซึ่งกยุนบ้าง
เป็นบางครั้ง องค์ชายรัชทายาทน่าจะได้ขึ้นครองบัลลังก์เป็น

จักรพรรดิในรัชสมัยถัดไปแน่นอน เขามีส่วนช่วยเหลือเยอะมาก ในสงครามครั้งนี้ การสนับสนุนของประชาชนจึงเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากครับ”

“องค์หญิง”

“นอนชมมาหลายวันแล้วครับ ได้ยินว่ายังสะเทือนใจมากกับการเสียชีวิตขององค์จักรพรรดิและการแปรพักตร์ของคุณตื้อน เธอบอกให้ผมติดต่อกับถ้าเกิดไกด์ฮียอนอีพีนแล้วด้วย”

“คิมฮียบิน”

โตเบอร์แมนกะพริบตาช้า ๆ ไม่นึกมาก่อนว่าแหฮาจินจะอยากรู้เรื่องของคิมฮียบินด้วย แต่พอมาลองคิดดูดี ๆ แล้ว ถ้าเป็นแหฮาจินคนก่อน แค่ว่าจินตนาการภาพที่เขาถามไถ่เกี่ยวกับคนอื่น ๆ ยังเป็นเรื่องยากเสียด้วยซ้ำ

‘เป็นมนุษย์จริง ๆ แล้วสินะครับ...’

โตเบอร์แมนที่กำลังรู้สึกซาบซึ้งใจทอดมองยอนอีที่นอนหลับตาพร้อมอยู่ด้วยสายตาเปี่ยมไปด้วยขอบคุณ

ทั้งหมดนี้ต้องขอบคุณคุณเลยจริง ๆ

หลังจากจมอยู่กับความรู้สึกความรู้สึกในใจเจ็บ ๆ คุณ
เลขาหนุ่มก็ยกยิ้มมุมปากขึ้น

“ได้ยืนยันว่าคุณคิมฮียบินเล็กเป็นไกด์แล้วครับ ดูเหมือนว่า
จะไปทำงานเป็นผู้ช่วยครูฝึกยิงปืนสำหรับผู้มีพลังพิเศษแทน
เธอจะเข้ารับการทดสอบเป็นผู้ช่วยฝึกก็เลยไปฝึกซ้อมที่
สนามยิงปืนแทบทุกวันเลยครับ ที่น่าตกใจคือ คุณดีคอลถึงกับ
สละเวลานอนไปฟื้นฟูสภาพสนามยิงปืนเนี่ยสิครับ”

“หมอนั้นทำอย่างนั้นไปทำไม”

“ผมเองก็ไม่วู้เหมือนกันครับ เห็นว่าคุณคิมฮียบินห่อข้าว
กล่องไปส่งให้ถึงที่ทำงานของคุณดีคอลทุกเที่ยง เดว่าคงจะ
เป็นของตอบแทนละมังครับ”

โตเบอร์แมนเป็นคนหูตากร่างไกล ซาซิงกยุนจึงได้
มอบหมายงานที่ค่อนข้างหนักให้โตเบอร์แมนเป็นการชั่วคราว
เพื่อทำให้ดีไอแอลฟื้นคืนกลับสู่สภาพเดิมได้โดยเร็ว ส่วนใหญ่
เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบกระบวนการฟื้นฟูสภาพ

เมืองหลวงโดยรวม เจ้าตัวจะได้เอานิสัยเจ้าระเบียบของตัวเอง
มาใช้ให้เกิดประโยชน์

“แล้วดอร์ละ”

ฮาจินเอ่ยถามอย่างไม่ใส่ใจใจนักพลงเกลี้ยเส้นผมของ
ยอนฮึไปด้วย

ถึงไม่ถาม โดเบอร์แมนก็ว่าจะกำลังรายงานเรื่องนี้อยู่
พอดี เขาจึงตอบกลับไปด้วยสีหน้าสดใส

“อาจเป็นเพราะดอร์ปรากฏขึ้นพร้อมกันหลายสิบบาน
อัตราการเกิดดอร์ทั่วดิไอแลนด์จึงลดลงอย่างกะทันหันครับ แต่
ในทางกลับกัน อัตราการเกิดดอร์ในประเทศอื่นๆ กลับสูงขึ้น
มาก องค์การสหประชาชาติจึงกำลังตรวจสอบความเชื่อมโยงกัน
อยู่ครับ”

“ฮ็องจุน”

“เอ่อ...”

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยฮ็องจุน

สีหน้าของโตเบอร์แมนฉายแววจริงจั่งขึ้น เสียงที่ใช้
รายงานทุ่มตำเครื่องขีมีลงเล็กน้อย

“ตอนนี้ประธานาธิบดีคาร์ลอสถูกทางองค์การ
สหประชาชาติจับกุมตัวไว้ แต่ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยอีฮองจุน
ยังไม่มีข่าวคราวอะไรเลยครับ เอเพนฮาร์ก็กำลังร่วนวาย
กันใหญ่...พวกเรายืนยันได้แล้วว่าเขากบดานอยู่ในห้องทดลอง
ที่สร้างขึ้นใหม่ แต่เนื่องจากไม่รู้ว่าเขาจะลงมือทำอะไรอีก
ทางองค์การสหประชาชาติจึงต้องระมัดระวังในการเข้าถึง
ตัวเขา นะครับ”

ฮาจินลูบไล้ดวงหน้าของยอนอีและจ้องมองนิ่ง ๆ โดย
ไม่พูดอะไรตอบ เพียงไม่นานเขาก็เปิดปากพูดด้วยน้ำเสียง
ทุ่มตำจนน่าขนลุก

“คงต้องฆ่าทิ้ง”

“...อีฮองจุนหรือครับ? เมื่อไหร่ครับ?”

“ตอนนี้”

“คะ ครับ?”

โตเบอร์แมนได้แต่ตะลึงตะลานทำอะไรไม่ถูก

เพื่อเป็นการยืนยันว่าเขาจริง แพฮาจินหยัดร่างขึ้นจากเตียงและหยั่งเท้าลงยืนที่พื้นโดยไม่สนใจความเจ็บแปลบตามร่างกาย จัตรีเย็บผ้าห่มที่กระจัดกระจายบนเตียงให้เรียบร้อยตามด้วยจรรยาฝึกปากลงบนหน้าผากของยอนฮี

โตเบอร์แมนจับตาดูทุกการกระทำเหล่านั้นด้วยนัยน์ตาอูบไหว

แพฮาจินยึดตัวขึ้นเต็มความสูงและรูดม่านกั้นให้ปิดลงก่อนจะหยิบชุดที่วางเตรียมไว้ขึ้นมาสวมใส่

นัยน์ตาสีแดงเข้มเป็นประกายคมปลาบ

“ฉันจะฆ่ามันก่อนที่อียอนฮีจะฟื้นขึ้นมา”

สีหน้าของเขาไร้อารมณ์ตั้งปกติ แต่แฝงไว้ด้วยความเดือดดาลเสียจนโตเบอร์แมนไม่กล้าแม้แต่จะพูดออกไปว่า พักสักหน่อยก่อนดีไหม ตอนนี้น่าจะยังเร็วเกินไป รอดูสถานการณ์ต่ออีกสักหน่อยน่าจะดีกว่า เสียด้วยซ้ำ

“ยกเลิกแผนการทั้งหมดที่เคยวางไว้ ฉันจะจัดการทุกอย่างให้จบในวันนี้”

พวกเขาวางแผนการหลายๆ อย่างเอาไว้ มีวิธีการมากมายนับไม่ถ้วนในการทำลายอ็องจูนให้สิ้นซาก ซึ่งในตอนนั้นก็ถือได้ว่าเป็นรูปเป็นร่างและประสบความสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง ต้องขอบคุณอ็องจูนที่ชอบทำอะไรไม่คาดคิด แผนการจึงยังคงดำเนินต่อไปได้ด้วยดี ถึงจะมีผิดแผนอยู่บ่อยๆ ก็ตาม

แทฮาจินตั้งใจว่าจะทำลายอ็องจูนอย่างโหดเหี้ยมและน่าสยดสยองที่สุด แน่หนอนว่าไม่มีทางที่จะปล่อยให้หมอนั้นตายง่ายๆ

แต่ทว่า...

เขากลับบอกยกเลิกแผนการที่สร้างมาทั้งหมด

เลขาหนุ่มไม่จำเป็นต้องถามถึงเหตุผล เพราะผู้เป็นนายได้เฉลยให้ฟังทันทีในประโยคถัดมา

“มันเป็นตัวขัดขวางความรักของฉัน”

แกรีก ปิง!

กระเป๋าดูเดินทางถูกวางลงอย่างแรง อาเดรียน ผู้ช่วยของอีฮงจุนวุ่นอยู่กับการมัดเสื้อผ้านี้ที่กองอยู่รอบตัวใส่กระเป๋าดูเดินทาง คว่าจะอะไรในมือได้ก็มัดเข้าไปก่อนอย่างรีบร้อน ไม่ว่าจะ เป็นสมุดบันทึกหรือโน้ตบุ๊ก

“อีฮงจุนจบสิ้นแล้ว! หมดยกกัน...!”

ไม่ยากเชื่อเลยว่าสถานการณ์พลิกผันได้ขนาดนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างดูไปได้สวย ทั้งตอนที่อัตราการเกิดคอร์สูงขึ้น จนทำให้คอร์ปรากฏขึ้นในดีไอแลนหลายสิบบาน และในตอนที ประธานาธิบดีคาร์ลอสสั่งให้เครื่องบินทิ้งระเบิดโจมตี

อาเดรียนคิดว่าตัวเองเลือกข้างได้ดีมาโดยตลอด และคิดว่าทำถูกแล้วที่ย้ายมายังเอเพนฮาร์ซึ่งเป็นประเทศมหาอำนาจ รองจากดีไอแลน เพราะอีกไม่นานประเทศมหาอำนาจอย่าง ดีไอแลนก็จะถูกทำให้พังยับยับอยู่แล้ว

จากนั้นสงครามก็ดำเนินไปอย่างเหนือความคาดหมาย องค์การสหประชาชาติอยู่ข้างดีไอแลน และเกิดแบล็กคอร์

ขึ้นอย่างไม่คาดคิดมาก่อน...ทั้งหมดทั้งมวลนั้น เขาเข้าใจได้เป็นอย่างดี

เพราะไม่มีอะไรบนโลกนี้ที่จะได้ตั้งใจไปเสียทุกอย่าง

แต่ที่ว่า

“แม่งเอ๊ย! ต้องไม่ใช่แบบนี้สิ...!”

ถ้าหากอีฮงจุนที่คลั่งไคล้การวิจัยมาตลอดชีวิต อยู่ ๆ ก็หยุดการวิจัยทุกอย่างและเก็บตัวอยู่แต่ในที่ซ่อน มันก็เป็นอีกเรื่อง

นี่มันบ้าไปแล้ว

ประชาชนชาวเอเพนฮาร์อาละวาดเหมือนกับจะบุกเข้ามาในสถาบันวิจัยแห่งใหม่วันละหลายสิบนับยังไม่พอ! พวกเอสเปอร์ขององค์กรสหประชาชาติก็กำลังเล็งหาโอกาสในการจับกุมพวกเขาอีก! ภาพใบหน้าของเขากับอีฮงจุนน่าจะถูกขึ้นป้ายประกาศจับค่าหัวสูงไปทั่วดิไอแลนแล้วแน่ๆ!

แต่อีฮงจุนที่ชอบทำอะไรบ้า ๆ แบบไม่สนใจใครกลับเอาแต่เก็บตัวอยู่แต่ในที่ซ่อนเนียนะ

ตาลุงนั้นไม่รับการติดต่อจากใคร ไม่ยอมเปิดประตูที่ล็อกไว้อย่างแน่นหนาและปลีกตัวออกไปอยู่ในห้องวิจัยของตัวเองเพียงลำพัง

อาเดรียนส่ายหน้าอย่างหัวเสีย สิ่งที่เคยคิดว่าเป็นทองคำ กลับกลายเป็นเพียงแค່ฟางข้าวที่ใกล้จะขาดรุ่งริ่งเสียอย่างนั้น น่าตลกสิ้นดี สิ่งที่เขาจับไม่ได้คือการที่ตัวเองตัดสินใจอะไรแบบนี้ลงไปนี่แหละ

ถ้าร่างกายไม่เชื่อฟังก็ต้องตัดทิ้งเพื่อเอาชีวิตรอด แล้วจึงค่อยไปหาร่างใหม่ ถึงแม้จะเหลือเพียงแค່หางก็ตาม

“แม่งเฮ้ย...แล้วต้องไปไหนดีวะเนี่ย?”

ตึง! ครี๊ด!

หลังจากเก็บกระเป่าอย่างรวดเร็ว อาเดรียนก็ตะะไปที่นาฬิกา ต้องค้นหาพิกัดและย้ายไปยังที่ที่ปลอดภัย ที่ที่ได้เปรียบในการหลบหนี เขาไม่เคยรู้สึกขอบคุณที่ตัวเองเป็นผู้มีพลังเทเลพอร์ตมากเท่านี้มาก่อน

“อะไรวะ!”

อาเดรียนเบิกตาโพลงพร้อมกับตบนาฬิกาตัวเอง
อย่างแรง บัดซบ! จู่ๆ นาฬิกาที่เมื่อสักครู่นี้ยังใช้ได้ปกติ
ก็พังเสียอย่างนั้น เป็นฝีมือของอีฮงจุนไม่ผิดแน่

‘ทำไมกัน...!’

ทำไมอย่างนี้กับฉันทำไมวะ อีฮงจุน!

อาเดรียนหลับตาแน่น เขาไม่สามารถไปที่ไหนได้ถ้าหาก
ไม่มีพิกัด ในโลกนี้มีคนบ้าที่ท่องจำพิกัดได้ทั้งหมดอย่าง
โตเบอร์แมนอยู่แค่ไม่กี่คนหรอก

ดูบ ดูบ! ดูบ!

อาเดรียนยอมแพ้ในการทะเลาะตบตีกับเจ้านาฬิกา
และรีบถอดมันออกจากข้อมือ อาจจะใช้เวลาสักหน่อย แต่ต้อง
ถอดส่วนประกอบนาฬิกาออกมา ยกเลิกการทำงานที่อีฮงจุน
ตั้งค่าเอาไว้และป้อนคำสั่งใหม่เข้าไป มีแต่จะต้องทำอย่างนั้น
นาฬิกาจึงจะสามารถกลับมาใช้งานได้ตามปกติ

ทว่าในตอนนั้นเอง

พรีบ!

เสียงอันคุ้นเคยดังขึ้นพร้อมกับแสงสว่างที่คุ้นตา นัยน์ตา
ของอาเดรียนที่กำลังถอดส่วนประกอบนาฬิกาสั้นไหวด้วยความ
ความตกใจ

‘อะไรกัน...’

อิชองจุน

ปล่อยให้ผู้มีพลังเทเลพอร์ตเข้ามาในนี้ได้ยังไง!

อาเดรียนตกอยู่ในความสับสน ปกติแล้วอิชองจุนจะทำให้
พิกัดคลุมเครือหรือไม่ก็รบกวนการเทเลพอร์ต เพื่อป้องกันการ
บุกรุกของผู้มีพลังพิเศษกลุ่มนี้ แต่ตาแก่นั่นคงจะเสียสติไปแล้ว
แน่ๆ ถึงได้ปิดอุปกรณ์รบกวนไว้แบบนี้ แค่นาฬิกาอย่างเดียวยัง
ไม่พอ แม้แต่อุปกรณ์รบกวนก็ยังไม่ใช้งานไม่ได้...!

‘คิดอะไรอยู่กันแน่!’

ร่างกายของอาเดรียนแข็งที่อราวกับหิน

“โอ้โฮ สถาบันวิจัยแห่งนี้ล้ำสมัยน่าดูเลยนะครับ”

เป็นเสียงของโดเบอร์แมน พวกเขาพอจะเคยเห็นหน้า
ค่าตากันอยู่หลายครั้งในงานประมูลและการประชุมประจำปี
ที่เขาติดสอยห้อยตามอ็องจุนไป แม้จะเป็นผู้มีพลังเทเลพอร์ต
เหมือนกัน แต่อีกฝ่ายอยู่ระดับ A+ ส่วนตัวเขาอยู่ในระดับ A0
ถึงจะต่างกันแค่เพียงระดับเดียว แต่โดเบอร์แมนค่อนข้างมี
ชื่อเสียงในหมู่ผู้มีพลังเทเลพอร์ตมากพอสมควร

ไม่ใช่เพราะพลังเทเลพอร์ตของเขาโดดเด่นกว่าใคร

แต่เป็นเพราะความสามารถในการตัดสินใจและพลิกแพลง
สถานการณ์อันยอดเยี่ยม

และเพราะเขาเป็นคนที่แห่หาเงินไว้วางใจให้มาอยู่เคียงข้าง

ฟ้าว!

ปลายดาบอันแหลมคมเส็งมาที่คอของอาเดรียน ดู
เหมือนว่าอีกฝ่ายจะไม่มีความเมตตาหลงเหลืออยู่แล้ว โลหะ
คมกริบจึงทิ่มแทงเข้าไปในลำคอเล็กน้อย ความเจ็บปวด
ที่ठाโถมเข้าใส่อย่างไม่ทันตั้งตัวทำให้อาเดรียนถึงกับทำหน้า
เหยเกะ รู้สึกได้ถึงเลือดอุ่นๆ ไหลซึมออกมาจากบาดแผล

แทฮาจินที่ได้ยินมาว่าอยู่ในสภาพหมดสติปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า ชายหนุ่มเอียงคอมองเขาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์อย่างน่ากลัว สายตาของพวกเขาสบประสานกัน แววดตาที่เป็นประกายคล้ายสัตว์ป่าทำให้อาเดรียนตกประหม่าไม่น้อย

“ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ฆ่านายตอนนี้หรอก”

น้ำเสียงของคนตรงหน้าเย็นยะเยือกจนน่ากลัว น่าตกที่เขากลับรู้สึกโล่งใจกับคำพูดของอีกฝ่ายที่ว่าจะยังไม่ฆ่าตอนนี้ อาเดรียนไม่สามารถกลืนน้ำลายได้ เพราะถ้าลูกกระเดือกขยับ ปลายดาบก็จะกดลึกเข้ามาอีก

“ไอ้เวรนั่นอยู่ไหน”

อาเดรียนเข้าใจในทันทีว่าไอ้เวรนั่นที่อีกฝ่ายพูดถึงคือ อีฮงจุน เขาได้ตัดสินใจตัดขาดความสัมพันธ์กับอีฮงจุนแล้ว ขอแค่เพียงเอาชีวิตรอดได้ในตอนนี้ จะให้ทำอะไรก็ยอมได้ทุกอย่าง อาเดรียนตัดสินใจอย่างแน่วแน่และยกสองมือขึ้น

เขายอมจำนนโดยสมบูรณ์

อีฮงจุนหนึ่งนั่งอยู่ในห้องวิจัยของตัวเอง เขาเอนหลังฟังกับ
พนักงานอย่างเหนื่อยล้าและประสานมือวางบนตัก

ห้องทดลองมีดสลั้วมีไฟเปิดอยู่เพียงดวงสองดวง ไร้ซึ่ง
นักวิจัย อุปกรณ์ทั้งหมดแตกกระจัดกระจายอยู่บนพื้น...ในพื้นที่
อันสงบเงียบและว่างเปล่านี้

อีฮงจุนกำลังจ้องมองซูเปอร์คอมพิวเตอร์ที่ขนย้าย
มาด้วยอย่างเลื่อนลอย

เป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์แล้ว

ที่เขารู้สึกเบื่อหน่ายกับทุกสิ่งทุกอย่าง

คาร์ลอสเคยบอกว่าสามารถเปิดพื้นที่มิติได้ในเวลาจำกัด
และมีเอสเปอร์ที่ข้ามไปยังฝั่งโลกคู่ขนานมาแล้ว ตอนนี้อีฮงจุน
บรรลุเป้าหมายทุกอย่าง การทดลองที่ทุกคนเคยพูดว่าเป็นไป
ไม่ได้ก็ทำสำเร็จหมดแล้ว การวิจัยของเขาถือเป็นเส้นแบ่งยุค
ของประวัติศาสตร์มนุษยชาติเสียด้วยซ้ำ

เหลือหน้าผาสูงชันเพียงหนึ่งเดียวที่อีฮงจุนยังไม่สามารถ
ข้ามผ่านไปได้ คือการสูญเสียดรีนาเท่านั้น

“คริสตินา...”

อีฮงจุนพึมพำเบาๆ

เขาไล่นักวิจัยทั้งหมดออกไปเพราะต้องการดูภาพของโลกอันชวนพิศวงเพียงคนเดียว

เอสเปอร์ที่เคยไปโลกคู่ขนานถูกจับมารีดเค้นความทรงจำจากทุกซอกทุกมุมของสมอง ว่าโลกคู่ขนานที่ได้ไปเยือนเป็นอย่างไร มีรูปร่างลักษณะแบบไหน และสามารถพบคริสตินาได้ที่ไหนบ้าง เพื่อหาร่องรอยของเธอให้ได้มากที่สุด

อีฮงจุนมองดูความทรงจำของเอสเปอร์ที่ฉายบนหน้าจอขนาดใหญ่ด้วยรอยยิ้ม

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเห็น มนุษย์ทุกคนที่เขาเจอล้วนมีตัวตนอยู่ในโลกนั้นด้วยกันทั้งสิ้น

นั่นทำให้อีฮงจุนมั่นใจว่าจะสามารถพาคริสตินามาจากโลกที่เอสเปอร์คนนั้นมองเห็นได้

“...”

สายตาของอีฮงจุนหยุดนิ่งตรงจุดหนึ่งบนหน้าจอ ในโลก
คู่ขนานที่เอสเปอร์คนนั้นมองเห็นมีมนุษย์คนหนึ่งที่สูงม้วนตา
ทรงสี่เหลี่ยม ไว้ผมหน้าม้ายาวปิดหน้าปิดตา และใส่หน้ากาก
อนามัยอันใหญ่เดินผ่านไป อีฮงจุนรับรู้ได้ทันทีว่าคนคนนั้นคือ
ลูกชายตัวเอง

ลูกชายของเขาในอดีตมักจะไปไหนมาไหนในสภาพ
ที่ดูเหมือนพวกประหลาดแบบนั้น

อีฮงจุนในโลกคู่ขนานก็แบบนั้นเหมือนกันเธอ เขา
อยากคิดเช่นนั้น

ที่ว่าภาพต่อไป อีฮงจุนเห็นว่านักวิจัยที่เขาเคยกำจัดทิ้ง
อย่างลับ ๆ ยังคงมีชีวิตอยู่ นักวิจัยผมสั้นเกรียนมีรูปร่างหน้าตา
เหมือนกับคนที่เขารู้จักทุกกระเปียดนี้ ในมือของชายคนนั้น
มีโทรศัพท์ที่เขาเป็นคนพัฒนาขึ้นเมื่อประมาณ 4 ปีก่อนอยู่

“...”

เขามองดูภาพผู้คนเดินผ่านไปผ่านมา มองเห็นนาฬิกา
หุฟฟิง เครื่องพิมพ์ รมไฟฟ้าที่เขาเป็นคนสร้างขึ้นมาเมื่อประมาณ
4 ปีที่แล้วถูกใช้อย่างแพร่หลาย

มีสมมุติฐานมากมายเกี่ยวกับโลกคู่ขนาน แต่สมมุติฐานที่มีน้ำหนักส่วนใหญ่จะกล่าวถึงมนุษย์ที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับเราทุกประการแต่อาศัยอยู่ในโลกที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง ทว่ามนุษย์ที่อยู่ในความทรงจำของเอสเปอร์คนนั้นมีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์ในโลกนี้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างกลับดูเหมือนกับภาพเมื่อ 4 ปีก่อนไม่มีผิด

สมองของฮ็องจุนได้เผชิญกับความจริงที่ยากจะปฏิเสธได้

มิติที่เอสเปอร์คนนั้นเห็นไม่ใช่โลกคู่ขนาน

หากแต่เป็น 「มิติในอดีต」 เมื่อ 4 ปีก่อน

“...”

คาร์ลอสเคยบอกว่า

เขาสามารถเปิดมิติได้ก็จริง แต่มีข้อจำกัดทางด้านเวลาและเป็นการสุ่มเลือกกว่าจะเปิดได้มิติไหน เพราะฉะนั้นจึงเป็นเรื่องยากมากที่จะเปิดได้มิติเดิมที่เคยเปิดไปก่อนหน้านี้แล้ว

อีฮงจุนร่วมมือกับคาร์ลอสมาได้เกิน 1 ปีแล้ว ฝ่ายนั้น
เปิดมิติมากมายมาเป็นเวลาทุกสัปดาห์ แต่ก็ยังไม่เคยเจอโลก
คู่ขนาน อีกทั้งยังไม่เคยเปิดเจออะไรที่คล้ายคลึงกับโลกคู่ขนาน
เลยสักครั้ง

ถ้าเป็นอีฮงจุนคนก่อน เขาคงจะยอมร่วมธุรกิจด้วย
ก็ต่อเมื่อได้เห็นโลกคู่ขนานกับตาตัวเองเสียก่อน แต่พอเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับคริสตินาที่ไร ความเยือกเย็นในการตัดสินใจของเขา
มักจะลดน้อยลงทุกที

ถึงแม้จะรู้ว่ามันเป็นไปได้ แต่ก็ยังเชื่อมั่นแบบลม ๆ
แล้ง ๆ เพราะความปรารถนาที่มีต่อผู้หญิงคนนั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่
สำหรับเขา

จนทำให้ดวงตามีตบอดไปครึ่งหนึ่ง

แต่ถ้าหากสิ่งที่เข้าใจว่าเป็นโลกคู่ขนาน แท้จริงแล้วเป็น
เพียงโลกในอดีต

ถ้าจะเปิดมิติในอดีตให้ตรงกับช่วงเวลาที่คริสตินา 「ยังมี
ชีวิตอยู่」

จะต้องเสียเวลาไปอีกกี่ปีหรืออีกกี่สิบปีกันแน่?

ปัญหาไม่ได้มีแค่เรื่องนั้น

สมมุติว่าบังเอิญเปิดประตูมิติไปตรงกับช่วงที่เธอยังมีชีวิตอยู่พอดี สมมุติว่าพาเธอมายังโลกปัจจุบันได้

อีฮงจุนครุ่นคิด

ถ้าหากพาตัวคริสตินาในอดีตมา คริสตินาในอดีตก็จะไม่มีตัวตนในโลกนั้นและสุดท้ายคริสตินาในปัจจุบันก็ต้องหายไปด้วยหรือเปล่า?

คำถามวนเวียนซ้ำ ๆ ราวกับพายเรือในอ่างผุดขึ้นมาไม่รู้จบ

“...”

ความจริงเพียงหนึ่งเดียวที่อีฮงจุนตระหนักได้คือ

ไม่สามารถพาตัวคริสตินากลับมาได้อีกแล้ว ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

เขาเกือบจะทำลายดีไอแอลจนย่อยยับ เพียงเพราะต้องการจะพาตัวผู้หญิงคนหนึ่งกลับคืนมา แม้จะนำราคาบุญใจ แต่เขาก็ยอมฝ่าฟันอุปสรรคที่เกิดขึ้น ดัดแปลงเครื่องบินทิ้งระเบิด เพิ่มอัตราการเกิดจรวดสำเร็จ แถมยังต้องอดทนกับจอมบ้าอำนาจอย่างคาร์ลอสอีก

...แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่อาจพาตัวเธอกลับมาได้

ความรู้สึกต่าง ๆ ระเบิดออกมาโดยไม่ทันตั้งตัว ไม่ว่าจะ เป็นความเคลือบแคลง ความโกรธ ความสมเพชตัวเอง หรือแม้กระทั่งความว่างเปล่า เขามีชีวิตชีวาเวลาที่ได้ทำการทดลอง และรู้สึกสนุกเมื่อได้ค้นพบอะไรบางอย่าง การลบล้างสัญชาตญาณของโลกเป็นทั้งความปีติยินดีและความสนุกสนานที่ไม่มีอะไรมาเทียบได้

จนกระทั่งได้พบกับเธอ

“คุณต้อง...ทำการทดลองจริงๆ เหนือคอะ?”

“คุณฮงจุน ในโลกนี้มีเรื่องต่าง ๆ ที่สนุกกว่านี้อีกตั้งมากมายนะคะ ลองออกไปข้างนอกด้วยกันดูไหมคะ?”

“แล้วลูกหมาตัวนั้นก็วิ่งจู่ตไปเลยล่ะ มันคงจะตกใจมาก
ฮ่าฮ่า”

“สมมุติฐานพวกนั้นเป็นความจริงหรือคะ? ตายจริง...
ฉันนึกว่าปลอมซะอีกล่ะ”

เธอเป็นผู้หญิงที่ประหลาดมากคนหนึ่ง

ทุกคนมักจะทำสีหน้าเหมือนกันตลอดเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา
แต่ไม่รู้ทำไมเธอถึงได้ยิ้มและหัวเราะเสมอ ดังนั้นภาพของเธอ
ในความทรงจำจึงยิ้มแย้มอยู่ตลอดเวลา

“ฉันสงสัยว่าคุณจึงเลยล่ะ”

ใช่หรือเปล่านะ

เธอไม่ได้ยิ้มอยู่ตลอดเวลาหรอก

แต่มักจะพูดเหลวไหลด้วยสีหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้
ใส่เขาด้วย

“ฉัน...เห็นใจคุณนะคะ ความจริงแล้ว ฉันอยากให้คุณหยุดทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำอยู่ในตอนนี้ แต่ไม่ว่าฉันจะขอร้อง อ้อนวอนขนาดไหน คุณก็จะยังทำต่อไปใช่ไหมคะ...?”

นานๆ ครั้งเธอถึงจะโมโหและร้องไห้ออกมา ภาพรอยยิ้มอันบิดเบี้ยวสร้างความรู้สึกแปลกประหลาดบางอย่างให้กับเขา

“อย่าแตะต้องเด็กพวกนั้นนะคะ! ปล่อยพวกเขาไปเถอะคะ! ถ้าคุณจับพวกเขากลับมา ฉันจะตายให้ดูจริงๆ ด้วย...! หนูทดลองบ้างอะไรกันคะ!”

“คุณบอกว่า...รักฉันหรือคะ? คุณ รัก ฮีโร่ ฉันหรือคะ?”

“คุณจงจน ทำไมกัน ทำไมฉันถึงได้...สงสารคนอย่างคุณเหลือเกิน”

เขาหยุดคิดไม่ได้

ว่าอยากจะฆ่าเธอให้ตายไปซะ

เพราะเธอเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการทดลองของเขา เวลาที่เธอพูดจาเพื่อเจ้าและทำสีหน้ากระวนกระวายใจที่ไร เขาก็นึกอยากจะกำจัดเธอทุกที มนุษย์ที่ไม่มีประโยชน์ใด ๆ

ต่อความก้าวหน้าของมนุษยชาติแบบนี้ ควรถูกกำจัดให้หมด
สิ้นไปเสียถึงจะถูก

การได้เริ่มค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเธอ

การได้พบเธอ

การได้เห็นรอยยิ้มของเธอ

การได้รู้จักขยะไร่ค่าที่เรียกว่าความรู้สึกจากเธอ

คริสตินา การมีอยู่ของเธอ

คือความผิดพลาดที่เลวร้ายที่สุด

เพียงแต่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคำสาปของพระเจ้าก็เหมือนกับ
ติดกระดุมผิดตั้งแต่เม็ดแรกแล้ว

“...”

อีฮงจุนคิดอะไรหลายๆ อย่างไปเรื่อยเปื่อย ก่อนจะหันไป
มองมุมหนึ่งของห้องทดลอง มีกล่องวางอยู่บนพื้นตรงชอกหลืบ
ในสภาพฝุ่นจับคล้ายกับไม่มีใครแตะต้องมานานแล้ว

ตึก ตึก

อีฮงจุนเดินไปตรงมุมนั้นและหยิบกล่องขึ้นมา ก่อนจะวางมันลงบนโต๊ะที่รกรุงรังไว้ระเบียบแล้วเปิดฝาออก

หนังสือนิยายหลายเล่ม ชุดโปรดหลายชุด ยางรัดผมที่ใช้อยู่บ่อยๆ เส้นผมของหญิงสาวที่ตายไปแล้ว ไดอารี่ที่คุ้นเคย

ทั้งหมดนี้เป็นของของคริสตินา

ไม่มีใครแตะต้องกล่องนั้นอีกเลยหลังจากที่นักวิจัยนำมาวางเก็บไว้ อีฮงจุนไม่เคยเปิดกล่องนี้ดูสักครั้งหลังจากที่เจ้าของมันจากโลกนี้ไป

ในจดหมายลาตายของคริสตินาไม่มีการเอ่ยถึงเขาแม้แต่สักประโยค ดังนั้นข่าวของที่กระจัดกระจายอยู่ในกล่องนี้ก็คงไม่มีของที่เกี่ยวข้องกับเขาเช่นเดียวกัน เขาจึงไม่ค่อยอยากทำสิ่งที่เป็นการยืนยันความจริงเรื่องนั้นสักเท่าไรนัก

อีกทั้งอีฮงจุนยังมั่นใจว่าเขาจะพาคริสตินากลับมาได้ จึงคิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้องเปิดกล่องนี้ออกและยอมรับการตาย

ของเธอ เพราะเขาเป็นอัจฉริยะ ส่วนคริสตินาเป็นเพียงแค่มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้นเอง

กีก

เขาวางฝากล่องลง ภายในกล่องนั้นไม่หลงเหลือกลิ่นอายของเธออยู่อีกแล้ว ทั้งหมดมีแค่เพียงกลิ่นกระดาษเก่า ๆ เท่านั้น มือของเขายืดตรงไปยังไดอารีโดยสัญชาตญาณอย่างไม่ลังเล

พีบ

พีบ

เขาอ่านไดอารีของหญิงสาวผู้โง่เขลาเงี้ยว ๆ บันทึกประจำวันที่ไร้ซึ่งความจริงใจและไม่มีความสม่ำเสมอ เหมือนกับเจ้าของนี่ก็จะเขียนแค่วันที่อยากเขียนเท่านั้น แต่ก็เป็นไดอารีที่สมกับเป็นคริสตินาดี

พีบ

พีบ

มือของอีฮงจุนที่พลิกหน้ากระดาษอย่างรวดเร็วค่อย ๆ
ชะลอความเร็วลง ดวงตาของเขาจู่บ่ไหวเล็กน้อย น่าแปลกใจ
ที่ในบันทึกของคริสตินามีชื่อสามพยางค์ของเขาโผล่มาบ่อย
ไม่น้อยทีเดียว

พีบ...

พีบ...

อีฮงจุนอ่านบันทึกจนจบและโยนมันเข้าไปในกล่อง
โดยไร้คำพูด ก่อนจะกวาดตามองรอบ ๆ เขารื้อตู้เก็บของและเอา
เชือกกับก้อนที่มักจะใช้กับหนูทดลองออกมา ซายสูงวัย
ถือก้อนไว้ในมือมัน

ตึง!

ตึง!

ตึง!

เขาทุบชูเปอร์คอมพิวเตอร์ของตัวเองอย่างไม่ยังมี
จนกระทั่งชิ้นส่วนแตกกระเด็นกระดอนไปทั่วทุกที่ เมนบอร์ด

แตกกระจายเป็นเสี่ยง ๆ ทำให้อุปกรณ์ใช้การไม่ได้โดยถาวร และไม่มีใครฟื้นคืนชีพมันขึ้นมาได้อีกต่อไป

จากนั้นเขาจึงหยิบเชือกขึ้นมา

‘คริสตินา เธอตายด้วยวิธีไหนกันนะ’

อีซงจุนก้าวขึ้นไปบนเก้าอี้ ดึงคอมไฟบนเพดานออกแล้ว ผูกเชือกเข้ากับร่องที่โผล่ออกมา

ตอนที่เธอตายก็ผูกเงื่อนในลักษณะนี้เช่นเดียวกัน เขาคิดว่าผูกปมไว้ค่อนข้างแน่นหนาพอสมควรแล้ว แต่เมื่อได้มา ผูกเองกับมือจึงได้ลองคิดว่าในตอนนั้นเธอจะรู้สึกอย่างไรบ้าง

ก็

เขาผูกเชือกไว้กับเพดานและทำห่วงสำหรับพอเออหัว เข้าไปได้ อีซงจุนกะพริบตาซ้ำ ๆ ขณะหวนนึกถึงไดอารีของ คริสตินาที่ในที่สุดก็ได้เปิดอ่านเมื่อสักครู่นี้ขึ้นมา

เธอไม่เคยรักเขา

เธอมองว่าเขาเป็นเพียงโซคร้ายอย่างหนึ่งในชีวิต

ผู้หญิงคนนั้น

คริสตินา

เธอละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง นับตั้งแต่วันที่ก้าวเข้ามา
ในห้องทดลองของเขาในฐานะหนูทดลองแล้ว

เขาคิดว่าเธอโง่

แต่ความแล้วเธอเป็นหนูทดลองที่น่าทึ่งที่สุดของเขา
ต่างหาก

อีฮงจุนพึมพำกับตัวเองอย่างเหม่อลอยและสอหดหัว
ตัวเองเข้าไปในหัวง นี่เป็นวิธีสุดท้ายที่เขาจะคิดออก มีเพียงวิธี
นี้ที่เขาจะได้พบกับเธอที่ปลายทางของความเจ็บปวด ในดินแดน
ของอีกฟากฝั่งที่ความตายและความตายมาบรรจบกัน

ดิ่ง!

ชายสูงวัยเตะเก้าอี้ที่ใช้เหยียบอย่างแรง

โครม!

เก้าอี้ล้มหงายหลังลงไป

เขาผลิตเพลินกับแรงโน้มถ่วง เผื่อรอเวลาที่จะได้พบกับ
เธอหลังก้าวสู่ปรโลก

แอด

ในระหว่างที่เขากำลังจะตาย ประตูห้องทดลองก็ถูกเปิด
ออก

สิ่งที่เข้ามาคือหมายเลข TQ-001 กับโตเบอร์แมน เลขา
ของเขา อีซองจุนมองผู้มาเยือนหนึ่ง ๆ ในสภาพที่ร่างกายห้อย
ต่อง่ต่างกลางอากาศ

เลขาหนุ่มมีสีหน้าตื่นตกใจ แต่หนูทดลองที่มีดวงตา
สีแดงกำกักลับดูเฉยเมย

หมายเลข TQ-001 หย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ที่อยู่แถวนั้น
ชายหนุ่มนั่งเท้าคางกับที่วางแขนและเริ่มรับชมวาระสุดท้าย
ของคนตรงหน้าอย่างเงียบ ๆ ผ่านไปไม่นานเขาก็เปลี่ยนท่าทาง
เป็นนั่งเอนหลังกับพนักพิง ยกแขนขึ้นกอดอกพร้อมกับโคลง
ศีรษะเล็กน้อย

อีซองจุนนึกเสียดายขึ้นมาในทันทีหลังจากเห็นภาพนั้น

อา ถ้าได้จับบันทึกพฤติกรรมของหมอนั้นไว้ก็คงจะดี...

‘เธอน่าจะดีใจนะคริสตินา’

ที่หนูทดลองที่เธอรักนักรักหนายังมีชีวิตอยู่

สุดท้ายแล้ว ผู้ชนะในเกมทั้งหมดคือเธอ คริสตินา

ถ้าพูดถึงสิ่งที่รู้สึกเสียดายอีกอย่างก็คงจะมีแค่ ‘สิ่งนั้น’
ที่เขาเก็บซ่อนไว้ในสถาบันวิจัยลับ

‘ยังไม่ทันได้เห็นผลลัพธ์เลย’

ในวินาทีที่กำลังจะหมดลมหายใจ

อีฮงจุนเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา

เขาสงสัยมาโดยตลอด

ว่าการตายของตัวเองจะเป็นอย่างไร

คนที่จะมาปลิดลมหายใจของเขาจะเป็นใครและมาด้วย
วิธีอะไร

และแล้วเขาก็ได้คำตอบ

ว่าคนที่จะมาเขาก็คือตัวเขาเอง

เขาหลับตาลง การทดลองครั้งสุดท้ายได้รับคำตอบแล้ว

“...เขาไม่ตายสบายไปหน่อยหรือครับคุณเอสเปอร์?”

แทฮาจินไม่ตอบอะไร

สายตาของเขายังคงจับจ้องร่างที่ไร้ลมหายใจจากการ
แขวนคอ หลังจากผ่านไปสักพัก ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นจากที่นั่งและ
พูดขึ้นว่า

“ถ้าฉันเป็นคนฆ่า มันคงจะมีความสุขกว่านี้อีกนะสิ”

“อ้อ...”

โตเบอร์แมนพยักหน้าราวกับตระหนักได้ถึงสัจธรรม
ถ้าเป็นอสังจุนก็ไม่แปลกเท่าไร การปล่อยให้ตายไปแบบนั้น
น่าจะดีกว่าสำหรับไอ้แก้นั้น ส่วนอาเดรียน ผู้ช่วยของเขาถูก
จับมัดอย่างแน่นหนาและขังไว้ในห้องทดลอง โตเบอร์แมนเรียก
เอสเปอร์ที่มจับกุมมาแล้ว ป่านนี้คงโดนพาตัวไปเรียบร้อยแล้ว

เลขาหนุ่มกวาดตามองรอบ ๆ ห้องทดลอง สภาพห้อง และเตะยุงเหยิงเป็นหลักฐานให้เห็นถึงสภาพจิตใจก่อนวาระสุดท้ายของอีฮงจุน เพราะโดยปกติแล้วเจ้าตัวเป็นคนที่เจ้าระเบียบเป็นอย่างมาก

หลังจากมองสำรวจไปเรื่อย ๆ สายตาก็พลันสะดุดเข้ากับกล่องที่ดูไม่คุ้นตาอยู่บนโต๊ะ โตเบอร์แมนตรวจจับได้ถึง ความผิดปกติในทันที

เขาเก็บกล่องไว้อย่างเรียบร้อยก่อนจะลาโลกนี้ไป

สิ่งที่ยังอยู่ในสภาพปกติดีในห้องทดลองนี้มีเพียงแค่กล่องใบนี้เท่านั้น นั่นแสดงว่ามันเป็นของที่มีความหมายสำหรับอีฮงจุนมาก

โตเบอร์แมนปรายตามองซูเปอร์คอมพิวเตอร์ที่อยู่สภาพแตกกระจายเป็นเสี่ยง ๆ

“ใจดำอำมหิตเหลือเกิน...”

ดูเหมือนว่าอีฮงจุนจะตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ปล่อยข้อมูล และองค์ความรู้ที่ตัวเองค้นคว้าได้สำเร็จให้กับใครทั้งนั้นจนถึงขั้นต้องทำแบบนี้ก่อนตาย เป็นพวกโรคจิตยันเงาเลยจริงๆ

โตเบอร์แมนแสะยะยี้ม

พวกเขามี USB ที่ไกด็อียอนอีส่งมาให้อยู่ในมือ ตาแก่นั่นคงนึกว่ามันสมองของตัวเองหายไปจากโลกนี้โดยสิ้นเชิงแล้วสินะ

ใบหน้าของอียอนอีลอยเข้ามาในความคิด นึกสงสัยขึ้นมาว่าเขาดูข้อมูลเข้า USB เอาไว้เพราะรู้อนาคตล่วงหน้าหรือเปล่า

วาบ!

จากนั้นร่างของพวกเขาทั้งสองก็หายลับไปจากที่ตรงนั้น

ด้วยความกังวลว่าดีไอแอลจะตกอยู่ในความสับสนวุ่นวาย รัฐบาลจึงยืดเวลาออกไปให้ได้มากที่สุดดีกว่าจะประกาศว่าอีฮงจุนเสียชีวิต

เหล่าประชาชนที่เข้าใจว่าอีฮงจุนตายไปแล้วในเหตุ
ก่อนการร้ายสถาบันวิจัยกลางต่างก็เพิ่งได้รับรู้ความจริงผ่าน
สงครามครั้งนี้ว่าอีฮงจุนยังมีชีวิตอยู่ อีกทั้งยังถึงขั้นรวมหัวกับ
ทางเอเพนฮาร์ในการก่อกบฏขึ้น

เนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบในหมู่ประชาชน
ค่อนข้างรุนแรงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว รัฐบาลจึงไม่สามารถ
ถ่ายถอดข่าวที่ว่า [คราวนี้อีฮงจุนตายไปแล้วจริง ๆ] ให้เป็น
ที่รับรู้ได้โดยง่าย

เวลาผ่านไปนานพอสมควร ในที่สุดก็มาถึงคราวที่ข่าว
เรื่องการตายของนักวิจัยผู้ยิ่งใหญ่แพร่สะพัดออกไป

ทั่วทั้งโลกตกอยู่ในความตกตะลึง อีฮงจุนเป็นมนุษย์
ประเภทที่ต่อให้มีใครจ้องจะเอาชีวิตก็คงทำไม่สำเร็จ เรื่องที่
เขาตัดสินใจปลิดชีพตัวเองจึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเอาเสียเลย
เพราะทุกคนล้วนรู้ว่าชายคนนี้คลั่งใคล้การวิจัยมากขนาดไหน

“อะไรนะครับ? อีฮงจุนตายแล้วหรือครับ? อีฮงจุน
คนนั้นนะนะ? คราวนี้ตายจริงหรือครับ?”

“ก็นั่นละสิครับ เขาว่าฆ่าตัวตายซะด้วยสิ”

“ฆ่าตัวตาย...? ไม่ค่อยน่าเชื่อถือเท่าไรเลยนะครับ”

มีบางคนตั้งคำถามว่า มีคนจ้างวานฆ่าแล้วอำพรางว่าเป็นการฆ่าตัวตายหรือเปล่า พร้อมกับปล่อยข่าวลือ ทฤษฎีสมคบคิดต่างๆ นานาไปทั่ว รัฐบาลดีไอแอลยืนยันหนักแน่นว่าเป็นการฆ่าตัวตายอย่างแน่นอน ฝ่ายประเทศเอเพนฮาร์ซึ่งบัดนี้ยังไม่มีประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งก็ออกมายืนยันในทำนองเดียวกัน

ทั่วโลกกังวลเรื่องความถดถอยทางอารยธรรมมากกว่าความตายของคนเสียสติ พวกเขาตั้งคำถามว่าที่นี่ใครจะพัฒนานวัตกรรมใหม่ๆ ได้สำเร็จเหมือนอิสตันบูล รวมไปถึงให้ความสนใจว่าองค์ความรู้ต่างๆ ที่อิสตันบูลคิดค้นขึ้นตลอดช่วงที่ผ่านมา นั้นยังปลอดภัยดีหรือไม่

เมื่อสถานการณ์เปิดเผยแล้วว่าอิสตันบูลหลบหนีไปยังเอเพนฮาร์และส่งเสริมให้ก่อสงคราม ประชากรชาวดีไอแอลจึงประณามว่าเขาสมควรตายแล้ว ปฏิบัติการของประชาชนแสดงให้เห็นว่าไม่ยกโทษให้ ไม่มีใครเศร้าโศกเสียใจกับการตายของชายคนนี้ทั้งนั้น

โลกที่เคยดูเหมือนจะหยุดชะงักลงเมื่อไม่มีอีฮงจุน บัดนี้
ยังหมุนไปตามปกติ วันแล้ววันเล่าไม่ต่างจากเดิม

หลงเหลือเพียงความสับสนวุ่นวายและคำถามไม่กี่ข้อ
ที่ยังคงวนเวียนอยู่เท่านั้น

“คุณเอสเปอร์ดีคอลล! มาแล้วหรือครับ?”

“เฮ้อ ในที่สุดก็มาสักทีนะครับ... ตอนนี้องค์การบริหารส่ง
รายการสิ่งที่จะเร่งให้คุณช่วยฟื้นฟูสภาพมาไม่หยุดเลยครับ...”

ดีคอลลพยักหน้าพร้อมกับถกแขนเสื้อขึ้น วันนี้แม้แต่ฟื้นฟู
สภาพร่างกายของอียอนอีตั้งแต่เช้าเลยมาทำงานสาย เขาตรวจ
เช็คสภาพร่างกายของอียอนอีตั้งหลายครั้งแล้วแต่รายงานกลับ
ไม่ยอมฟื้นขึ้นมาง่าย ๆ นี่ก็ผ่านมาเดือนหนึ่งแล้วด้วย

หมอส่วนใหญ่ยืนยันว่าอียอนอีจะฟื้นขึ้นมาภายใน
ประมาณสองอาทิตย์ ซึ่งอันที่จริง ในตอนที่ผ่านมาสองอาทิตย์
พลังของอียอนอีฟื้นคืนสภาพโดยสมบูรณ์แล้ว อีกทั้งไข้

ก็บรรเทาหลง แต่ถึงอย่างไรก็ยังไม่มีการทำอะไรที่จะได้สติเลย จนกระทั่งตอนนี้

ในระหว่างนั้น อีฮงจุนลงมือปลิดชีวิตตัวเองลงอย่าง กะทันหัน ส่วนแทฮาจินก็กลับมาใช้ชีวิตประจำวันตามเดิม แต่เมื่อคนรักไม่ฟื้นขึ้นมาเป็นระยะเวลาเนิ่นนานเกินความคาดหมาย ชายหนุ่มจึงเริ่มอารมณ์อ่อนไหวขึ้นทีละนิด

“ไม่มีอะไรให้ฟื้นฟูมากกว่านี้แล้วครับ”

“ลองตรวจดูอีกที”

“ตอนนี้ไคต์ฮียอนอีสภาพร่างกายแข็งแรงกว่าใคร ในดีไอแลนด์แล้วครับ”

“ถ้ามันทำไม่ได้ตื่นล่ะวะ แม่่ง”

นั่นนะสิ

ทำไมถึงไม่ตื่น

ดีคอลลีก็ถึงยอนอีที่ยังคงจมอยู่ในห้วงนิทราสีหน้าอ่อนเพลีย เพียงแค่แทฮาจินรอดชีวิตกลับมาทั้งที่คิดว่าตาย

ไป ดีคอลก็พอใจแล้ว อีกทั้งอีฮงจุนยังฆ่าตัวตายไปอีก เขา
คิดว่านั่นช่วยลดความเหนื่อยยากของเขาลงไปได้มากที่สุด

แต่ไม่รู้อะไรจิตใจ ดีคอลแอบคาดหวังลึกๆ ให้ฮียอนอี
รีบฟื้นขึ้นมาโดยเร็วเช่นกัน

คิมฮียอนจะได้ยิ้มอย่างสบายใจเสียที

“เอ่อ จะฟื้นฟูศาลฎีกาทอนไหเนหรือครับ เลื่อนขึ้นมา
อยู่ในลำดับแรกๆ ไม่ได้หรือครับ?”

อาคารที่ช่วยอำนวยความสะดวกทางการแพทย์
หลักๆ ส่วนใหญ่ได้รับการฟื้นฟูแล้ว ตอนนี้ถึงคราวที่จะต้อง
ฟื้นฟูโดยมุ่งเน้นไปที่สำนักงานราชการสำคัญเป็นหลัก

มีชายคนหนึ่งเข้ามาพูดกับเขาด้วยท่าทางอยู่ไม่สุขพร้อม
กับทำสีหน้าจริงจัง ดีคอลกำลังฟื้นฟูประตูใหญ่ของทำเนียบ
รัฐบาล เขาพูดตอบโดยไม่ละสายตาไปจากตัวอาคาร

“ถ้าเป็นศาลฎีกาประจำเมืองหลวงก็เป็นลำดับถัดไป
ครับ รอก่อนนะครับ”

“ถ้าเป็นลำดับถัดไป ผมจะบอกกำหนดการที่แน่นอน...”

“ไม่รู้สิครับ ไม่สามารถให้คำตอบที่แน่นอนได้ครับ”

สายตาของดีคอลเหลือบมองไปทางนาฬิกาบ่อยครั้ง ในขณะที่ฟื้นฟูสภาพไปเรื่อยๆ นี่เป็นนาฬิการุ่นใหม่ที่นักพัฒนาของรัฐเร่งพัฒนาให้รวดเร็วที่สุด คราวนี้รัฐบาลดำเนินการเอง โดยไม่พึ่งพาเครือข่ายใดๆ และลอกเลียนฟังก์ชันของรุ่นก่อนหน้ามาเสียส่วนใหญ่ ต่างกันเพียงแค่หมดกังวลเรื่องที่มีจะถูกกระبحการใช้งานเท่านั้น

ดีคอลหมั่นเช็คเวลาแทบจะทุก 10 นาที

‘ตอนนี้จะมาหรือยัง’

เขาเช็คนาฬิกาอีกครั้ง

‘เลยเวลาที่จะมาแล้วนี่’

คิ้วของดีคอลขมวดเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อคิดว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเปล่า หรือว่าเขาควรจะไป และในตอนนั้นเอง

“คุณดีคอล! ขอโทษทีค่ะ ฉันมาสายใช่ไหมคะ?”

ในที่สุดเสียงของคนที่เฝ้ารอก็ดังขึ้นเสียงที่ ดีคอลหยุดใช้พลังฟื้นฟูทันทีก่อนจะหันไปทางต้นเสียง คิมอียบินถือห่อข้าวกล่องอยู่ในสภาพเหนื่อยหอบ ดีคอลจ้องมองหญิงสาวเขม็ง เขาเดินเข้าไปหาโดยไม่ได้พูดอะไรแล้วขีดเหงื่อบนหน้าผากให้เธอ

“อ่า...”

อียบินกะพริบตาด้วยความตกใจก่อนจะหลบตาอย่างเคอะเขิน

“สายไป 7 นาทีนะครับ”

“อ๊ะ คือว่า ถนนยังและตุ้มเป๊ะอยู่ รถเลยติดมากนะค่ะ เกิดอุบัติเหตุเยอะเลยด้วย คุณหิวใช่ไหมคะ? รีบมานั่งกินข้าวตรงนี้เถอะค่ะ!”

เธอยิ้มอย่างสดใสพร้อมกับทำท่าจะนั่งลงบนสนามหญ้าบริเวณใกล้ๆ ทำเนียบ

ดีคอลถอดเสี้ยนออกแล้วปูลงบนพื้นหญ้าให้หนึ่ง ๆ
พร้อมกับคิดในใจ สงสัยคงต้องเลื่อนเวลาฟื้นฟูศาลฎีกาออกไป
อีกสักสองสามวัน

ลำดับถัดไปน่าจะต้องฟื้นฟูถนนเสียก่อน

อียบिनั่งลงบนเสี้ยนอกของดีคอลด้วยท่าที่ลังเล

“คุณไม่ต้องทำขนาดนี้ก็ได้อ...”

“คุณคิมอียบินห่อข้าวกล่องมาให้ไม่ใช่หรือครับ”

“คะ? เรื่องนั้นมันก็...”

อียบินจัดเรียงข้าวกล่อง 4 ชั้นที่ตัวเองห่อมาด้วย
นำออกมาวางและเมินสายตาจับจ้องของดีคอลไป เขากินเก่ง
แถมยังกินง่ายไม่เลือกกิน ต่อให้เธอทำอาหารในปริมาณมาก
มาทุกครั้งก็ไม่มีทางที่จะเหลือทิ้ง

เหตุผลที่ได้ห่อข้าวกล่องมาให้เขา เป็นเพราะรู้สึก
ขอบคุณที่อีกฝ่ายถึงกับสละเวลาอันมีค่ามาเพื่อทำการฟื้นฟูสนาม
ยิงปืนให้ก่อน ในตอนนั้นอียบिनกล่าวขอโทษดีคอลและพูด
ไปตามตรงว่าเธอคงจะเป็นไกด์ในสังกัดของเขาไม่ได้

“คือว่า ฉันตั้งใจจะเป็นผู้ช่วยครูฝึกนะคะ! ตอนนั้นก็ตั้งใจจะลาออกจากการเป็นไกด์ที่ไม่ค่อยเข้ากับความสามารถของฉันเองด้วย ฮ่าฮ่า”

“งั้นเหรอครับ... ถ้างั้นคุณคงจำเป็นต้องใช้สนามยิงปืนสินะครับ”

เขาดูเหมือนครุ่นคิดอยู่สักพักหนึ่งก่อนจะพิมพ์อะไรบางอย่างขึ้นมา

“ถ้างั้นพวกเราจะมาเจอกันได้ยังไงล่ะครับ”

“...คะ?”

“การที่คนเราจะมาเจอกัน มันต้องมีเหตุผลสิครับ”

อียบิบกะพริบตาปริบ ๆ ชายหนุ่มพูดเหมือนกับว่าถ้าไม่มีเหตุผลก็มาเจอกันไม่ได้อย่างไรอย่างนั้น จำเป็นต้องมีเหตุผลตัวงั้นเหรอ? หญิงสาวคิดในใจแล้วพูดตอบกลับไป

“เวลาคิดถึงกันก็มาเจอกันได้นี้คะ? ฉันกับยอนอ็ก็เหมือนกัน เวลาคิดถึงเราก็จะนัดมาเจอกันค่ะ! อ้อ ถึงตอนนี้ยอนอ็จะยังไม่ฟื้นก็เถอะ...”

เมื่อมุมปากของหญิงสาวตกลงด้วยความสลด มือของดีคอลก็ขยับยกขึ้นลูบไล้ที่มุมปากของเธออย่างนุ่มนวล เขามองอียิบินไม่ละสายตาพลาฟุดพิมพ์

“เวลาคิดถึง... อย่างนี้เองสินะครับ”

เขาพยักหน้าราวกับตระหนักได้ถึงอะไรบางอย่างที่ยิ่งใหญ่ หลังจากนั้น อียิบินก็ห่อข้าวกล่องมาให้เป็นการตอบแทนเรื่องสนามยิงปืน ส่วนดีคอลก็กินอย่างเอร็ดอร่อยอีกประมาณ 3 วันให้หลังเห็นจะได้ อียิบินถึงห่อข้าวกล่องไปให้เขาอีกครั้ง

“คุณเอสเปอร์ดีคอล ตั้งหน้าตั้งตารออะไรตอนพักเที่ยงทุกวันเลยครับเนี่ย? ข้าวปลาก็ไม่ยอมกิน”

“เปล่าครับ”

“ไม่เอาหน้า ไปกินข้าวเที่ยงกับพวกเราดีกว่า นะครับ?”

“ไม่เป็นไรครับ”

อียิบินเห็นว่าดีคอลยืนอยู่ตรงที่ที่เขานั่งกินข้าวกล่องเมื่อคราวก่อน เรื่องที่เขารอคอยข้าวกล่องจากเธอสร้างความ

ตกตะลึงให้อียบินอย่างประหลาด เธอไม่เคยบอกว่าจะห่อข้าว
มาให้ทุกวันสักหน่อย แต่ดูท่าเขาคงเชื่อว่าเธอจะห่อมาให้ทุกวัน
จริงๆ

ภาพตรงหน้าทำให้อียบินรู้สึกผิดกับเขาไปโดยปริยาย
นับจากวันนั้น เธอจึงห่อข้าวกล่องสำหรับมือเที่ยงมาทุกวัน

ดีคอลยังคงกินเก่งเหมือนเคย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผู้มีพลังพิเศษฟื้นฟูสภาพคนอื่นมาเห็นเข้า
จึงพูดว่า

“ไอ้โห คุณเอสเปอร์ดีคอล กินข้าวกล่องน่าอร่อยแบบนี้
คนเดียวเลยหรอครับ? แบ่งผมสักหน่อยสิครับ!”

เมื่อฝ่ายนั้นทำท่าจะเข้ามาหนึ่งข้างๆ เขาก็ยกมือห้าม

“ของผมครับ”

“แหม อาหารตั้งเยอะขนาดนี้ จะหวงเอาไว้กินแค่
คนเดียวหรอครับ?”

“ทั้งหมดนี่คือของผมครับ”

ชายหนุ่มปฏิเสธหนักแน่น อีบบินยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน และพูดแทรกขึ้นมา

“คุณตีคอลล ฉันโอเคนะคะ พอดีทำมาเยอะด้วย จะแบ่งกันกินก็...”

พริบตานั่น ตีคอลลหันมาขมวดคิ้วใส่เธอแบบที่ไม่ได้เห็นบ่อยนัก

“นี่ข้าวกล่องของผมไม่ใช่เหรอครับ”

น้ำเสียงเจ้าตัวกดต่ำลงจนอีบบินแทบสะอึก ปกติผู้ชายคนนี้จะทะลวงขนาดนี้เชียวเหรอ? เธอไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่หลังจากวันนั้น ข้าวกล่องที่เคยห่อมา 3 ชั้นก็เพิ่มมาเป็น 4 ชั้นแทน

อีบบินปิดปากหัวเราะเมื่อนึกถึงเรื่องซ้ำชั้นสองสามเรื่อง ของอีกฝ่ายขึ้นมา เมื่อเธอหัวเราะ ตีคอลลที่กำลังจิ้มใส่กรอกกิน จึงมองกลับมาด้วยสายตาประหลาดใจ

“ไม่มีอะไรค่ะ แค่คิดๆ ดูแล้ว รู้สึกว่าคุณตีคอลลเองก็มีมุมน่ารักอยู่เหมือนกัน”

ฟังจบคนถูกชมก็ได้แต่ตัวแข็งทื่อ

อียบินพูดจากใจจริง สำหรับเธอ ดีคอลเป็นเหมือนผู้มีพระคุณ ทั้งช่วยรักษาร่างกายที่บาดเจ็บให้ ช่วยอยู่เคียงข้างกัน จนกระทั่งจิตใจแข็งแกร่งขึ้น ตอนแบล็กดอร์เปิดออกก็ช่วยชีวิตเธอไว้...

เขาเป็นคนที่เธอรู้สึกขอบคุณ เป็นคนที่ดีมากๆ คนหนึ่ง

ดีคอลตัวแข็งทื่อในท่าที่มือยังถือตะเกียบเอาไว้ ชายหนุ่มกะพริบตาถี่ๆ แล้วเอ่ยถามหญิงสาวตรงหน้า

“ที่มาเจอกันทุกวัน เป็นเพราะคิดถึงผมหรือเปล่าครับ”

“...คะ?”

อียบินนึกถึงคำที่เธอเคยพูดกับอีกฝ่าย เธอบอกว่าถ้าคนเราคิดถึงกันก็จะนัดออกมาเจอกัน เธอเตรียมข้าวกล่องให้ดีคอลแล้วมาเจอเขาทุกวัน คงเพราะอย่างนั้น ดีคอลจึงคิดว่าเธอมาหาเขาเพราะคิดถึง

‘ถ้าฉันไม่มาคุณก็จะอดมือเที่ยงอีกนี่...’

อียิบินไม่จำเป็นจะต้องมานั่งกังวลเรื่องอาหารการกิน
ของเขาด้วยซ้ำ แต่ถึงกระนั้นก็ยังมานั่งกินข้าวด้วยกันทุกวัน
อียิบินหลุบตาลงด้วยความสับสน

นี่ฉันอยากเจอคุณดีคอลลหรือเปล่านะ

เมื่อไม่มีคำตอบ ดีคอลลจึงพูดโพล่งขึ้นมา

“ผมคิดถึงครับ”

“...คะ?”

“ทำยังไงถึงจะได้เจอคุณอียิบินบ่อยกว่านี้ได้ครับ?”

เขาถามอย่างจริงจังจรรวกับไม่รู้จริงๆ สีหน้าดูเคร่งเครียด
อย่างกับนักเรียนเวลาเจอโจทย์ปัญหายากๆ อียิบินไม่รู้ว่าควร
จะพูดอะไร บางครั้งคำพูดตรงไปตรงมาของดีคอลลก็ทำให้เธอ
พูดอะไรไม่ออก

‘คุณดีคอลล ชอบฉันหรือคะ?’

เธอเกือบจะหลุดถามคำถามนี้ออกไป อียิบินแหม้มปาก
แน่น คนแบบนี้ไม่มีทางมาชอบเธออยู่แล้ว เขาหน้าตาดี ตัวสูง

อ่อนโยน ความสามารถโดดเด่น ทั้งยังเป็นคนที่ดีใจแลนยกย่อง
สรรเสริญ... ดูอย่างไรก็นับว่าเกินเอื้อมสำหรับเธอในหลาย ๆ
ด้าน

เป็นไปได้ไหมที่เขาจะมาชอบเธอ

เมื่อคิดได้แบบนี้ เสียหวังหนึ่งในใจก็ปวดแปลบราวกับ
ถูกหนามทิ่มแทง เธอไม่ควรแม้แต่จะจ้องมองผลไม้ที่ไม่อาจ
แตะต้องได้ อีบบินเข็ดขยาดความรักข้างเดียวถึงกระดูกดำ

“ฮ่าฮ่า ข้าวกล่องฉันอร่อยขนาดนั้นเลยหรอคะ? อร่อย
จนคุณถึงกับคิดถึงฉันเลยหรอคะ?”

เธอพยายามเฉยใจเปลี่ยนเรื่องพูด แต่ดีคอลที่จ้องอีบบิน
อยู่หนึ่ง ๆ กลับพูดตอบอย่างหนึ่งเฉยด้วยเสียงเนือย ๆ อันเป็น
เอกลักษณ์

“ข้าวกล่องอร่อยครับ ส่วนที่อยากเจอบ่อย ๆ เป็นเพราะ
ผมชอบคุณคิมอีบบินครับ”

“...”

“จริง ๆ แล้วสิ่งที่เรียกว่าความรู้สึกยังเป็นอะไรที่เข้าใจยากสำหรับผม แต่ได้ยินมาว่าพวกความอยากครอบครอง ความต้องการทางเพศ ความลุ่มหลง หรืออะไรทำนองนั้น จะต้องเป็นความรู้สึกชอบอย่างแน่นนอนครับ”

“...”

“เวลาอยู่กับคุณ ผมรู้สึกสบายใจครับ ผมชอบมองดูความเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าของคุณ และผมก็คิดว่าคุณอียบีนสวยมากด้วย”

ดีคอลคิดแบบนั้นจากใจจริง สิ่งนี้นึกขึ้นได้ถูกถ่ายทอดออกมาจากปากอย่างลื่นไหล แม้คิดว่าถ้าพูดแบบนี้ออกไป คิมอียบีนอาจจะลำบากใจได้ แต่เขาก็ไม่อยากจะตันอดกลั้นมันไว้อีกต่อไป

ในระหว่างที่กำลังตรากตรำทำงานหนัก เวลาที่คิมอียบีนปรากฏตัวขึ้น ดีคอลมักจะได้พบกับปรากฏการณ์อันน่าอัศจรรย์ใจ เพราะมีเพียงคิมอียบีนที่เขามองเห็นเป็นสารพัดสีสันในโลกที่เต็มไปด้วยสีชาวดำ

ดีคอลค่อนข้างเฉื่อยชาในเรื่องของความรู้สึก แต่เขาไม่ปฏิเสธความรู้สึกของตัวเอง

เขาเป็นผู้ชายที่ยอมรับเรื่องต่างๆ และปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว

คิมอียบินอ้าปากค้างเล็กน้อย นัยน์ตาของเธอวูบไหวแทบไม่อยากจะเชื่อหูกับถ้อยคำต่างๆ ที่ได้ฟังเมื่อครู่ พวกเรากำลังกินข้าวกล่องอยู่บนสนามหญ้า แต่อยู่ดีๆ เขาก็... สารภาพรัก?

มิหนำซ้ำยังไม่ได้ขอเธอคบหาดูใจ ดีคอลเพียงแค่อำนาจความรู้สึกของตัวเองออกมาหน้าตาเฉย อียบินไม่รู้เลยว่าจะต้องตอบว่าอะไรเพราะเพิ่งเคยมีคนสารภาพรักแบบนี้ด้วยเป็นครั้งแรก

ชายหนุ่มเริ่มกินข้าวอีกครั้งหลังจากพูดถึงสิ่งที่ต้องการจนจบ อียบินได้แต่พูดไม่ออก ไม่เข้าใจสักนิดว่าผู้ชายที่เธอคนนี้กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

‘แต่ว่าฉัน...’

“ฉันก็ชอบคุณดีคอลนะคะ แต่ว่า... ฉันไม่อยากจะเริ่มต้นความรักแบบง่ายๆ อีกแล้วค่ะ”

อียิบินประสบพบเจอกับความรักแบบถล่มทลายจนหน้ามืดตามัวและเจ็บปวดมามาก คำว่ารักเพียงคำเดียว ทำให้เธอยอมฝืนทนรับคมมีดที่ถูกคนรักเกาขว้างปาใส่มาตลอด พอมาลองคิดดูตอนนี้ ถึงได้รู้ว่ามันเป็นการกระทำที่แสนจะโง่เขลา แต่เธอก็เป็นสิ่งที่เธอพยายามจนถึงที่สุดแล้ว บาดแผลที่ได้รับมาทั้งรอยแผลเป็นอันไม่อาจลบเลือน ตอนนี้อียิบินจึงหวาดกลัวเล็กน้อยในการจะเริ่มต้นความรักครั้งใหม่กับใครสักคน

หญิงสาวล็งเลว่าจะอธิบายเหตุผลกับอีกฝ่ายยังไงดี

ทันใดนั้น ดีคอลก็ตีมน้ำเข้าไปหนึ่งอีก

“ครับ ไม่เป็นไรครับ”

เขาปิดฝาขวดน้ำและพูดต่อ

“ไม่ว่าจะเลือกแบบไหน ผมก็เคารพการตัดสินใจของคุณ คิมอียิบินครับ”

“...”

“แต่ถึงอย่างนั้นก็คงต้องมาเจอกันบ่อยๆ นะครับ เพราะผมคิดถึงคุณ”

ชายหนุ่มรับประทานอาหารเที่ยงต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ท่าที่เหมือนไม่สนใจเลยแม้แต่น้อยว่าเมื่อครู่จะเพิ่งถูกหักอกไปหมาดๆ ในขณะที่อียิบินต้องคิดหนักแทบแย่กว่าจะพูดออกมาได้ เธอไม่อยากสูญเสียคนดีๆ แบบดีคอลไป

แต่ดีคอลกลับมีท่าที่เฉกเช่นปกติ ไม่ได้กดดันด้วยความเงิบหรือบีบบังคับเธอเลย ทั้งยังบอกว่าจะเคารพการตัดสินใจของเธอด้วย

อียิบินรู้สึกซาบซึ้งอย่างบอกไม่ถูกจึงเอาแต่ก้มหน้าจุก

เธอเองก็รู้สึกสบายใจเวลาอยู่กับดีคอลเหมือนกัน

“คุณเอสเปอร์ดีคอล ทางนั้นมีใครกำลังตามหาณะครับ”

ผู้มีพลังพิเศษฟื้นฟูสภาพคนหนึ่งวิ่งเข้ามาเรียกดีคอลด้วยความเร่งรีบ ดีคอลมองออกไปไกลๆ ปราดเดียวแล้วเอ่ยขอตัวกับคิมอียิบิน ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเต็มความสูงก่อนจะ

ก้าวฉับ ๆ เดินออกไป อีบบินมุดหน้าลงกับหัวเข่า พยายามไล่
ความร้อนผะผ่าวบนใบหน้าให้จางหายไป

คำสารภาพรักของดีคอลยังคงผุดขึ้นในหัวไม่ยอมหยุด

“แฟนเธอ?”

ซาซึ่งกยุนกำลังกอดดอกด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม ดีคอล
เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าผู้อาวุโสกว่าก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่ใช่ครับ”

“ถ้างั้นก็ ว่าที่แฟน?”

“เขาบอกว่าไม่อยากเริ่มต้นใหม่ง่าย ๆ นะครับ”

“โอ โดนหักอกมาสิท่า”

“ครับ”

ซาซึ่งกยุนเลิกคิ้วให้กับคำตอบเหนือความคาดหมาย
เขากวาดตามองดีคอลตั้งแต่หัวจรดเท้าเงิบ ๆ ไม่ว่าจะดูจาก

รูปลักษณะภายนอกหรือความสามารถ ชายคนนี้ก็ไม่น่าจะมีอะไร
บกพร่องเลยสักอย่าง

ฝ่ายตรงข้ามต้องรสนิยมสูงขนาดไหนกัน ดีคอลถึงได้ถูก
หักอกมาแบบนี้

‘เพราะดีคอลเป็นคนทื่อๆ หรือเปล่าล่ะ?’

ชายสูงวัยเตาะลั่นเบาๆ อย่างขัดใจ

“ทำตัวให้มันอ่อนโยนกว่านี้หน่อยสิ ขึ้นเป็นแบบนี้จะได้
แต่งงานกับเขาไหม?”

“แต่งงาน...”

ดีคอลขมวดคิ้วให้กับคำศัพท์ที่ไม่เคยบันทึกไว้ในสมอง
เจ้าตัวดูราวกับกำลังพินิจพิเคราะห์อะไรบางอย่าง

“ถ้านายได้แต่งงาน ฉันจะเป็นประธานในพิธีให้เลย”

“เธอบอกว่าไม่อยากจะเริ่มต้นใหม่ง่ายๆ ครับ”

“โฮ้ เอาอะไรมามั่นใจว่านายจะได้แต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นกัน? นายอาจจะแต่งงานกับคนอื่นก็ได้ ตอนนั้นฉันจะเป็นประธาน...”

“ผมไม่แต่งงานกับคนอื่นครับ”

ซาซิงกยุนแค้นหัวเราะ เด็กคนนี้หัวแข็งเป็นทุนเดิม เวลามีเป้าหมายอะไรก็มุ่งมั่นไปที่จุดหมายเพียงอย่างเดียว โดยไม่วอกแวก แต่ไม่นึกว่าจะเป็นแบบนี้แม้กระทั่งกับเรื่องความรักด้วย...

ดีคอลดูเหมื่อนคนที่วางแผนจะครองตัวเป็นโสดไปจนตายเสียด้วยซ้ำ

คนรอบข้างซาซิงกยุนมีคนที่ขอให้ช่วยแนะนำดีคอล อยู่เยอะพอสมควร แต่ไม่ว่ายังไงก็ดูท่าจะไร้ความหวัง พอได้เห็นเด็กคนนี้มีความรู้สึกชอบพออย่างไรๆ เขา ซาซิงกยุน ก็อดบ่นไม่ไหว อย่างน้อยดีคอลก็เป็นมนุษย์มากขึ้นทีละนิดแล้ว

“ฉันมาหาเพราะมีเรื่องจะขอร้อง”

“อะไรเหรอครับ”

“อยากให้ช่วยฟื้นฟูสภาพของอีฮงจุนที่ตายไปให้พอใช้งานได้ ทางดีไอแอลวางแผนจะใช้สมองของเขาเป็นวัตถุขบในการทดลองนะ”

“เดี๋ยวผมไปหาครับ”

“โอเค อย่ามาช้าเกินไปล่ะ ฉันเก็บร่างในเครื่องแช่แข็งรอไว้แล้ว”

“ครับ”

ดีคอลทำท่าจะหมุนตัวเดินจากไป แต่ก็ประธานสภาสูงคนเดิมรั้งไว้เสียก่อน

“อ้อ อีกอย่าง คนที่ยื้อชีวิตหัวหน้าหน่วยอัศวินไคเคน คือนายหรือเปล่า?”

ตอนนี้ดีออนอยู่ในสภาพไม่ได้สติ ส่วนไคเคนฟื้นขึ้นมาเมื่อไม่กี่วันก่อนและอยู่ในระหว่างถูกคุมขัง องค์ชายรัชทายาทยังคงเลื่อนเวลาที่จะเผชิญหน้ากันออกไปเพราะยังไม่อยากเห็นหน้าฝ่ายนั้น คนที่ตายไปไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็นถึงองค์จักรพรรดิ

ไต่เคนเองก็เป็นอัศวินประจำพระองค์จึงยากที่จะหลีกเลี่ยง
ความรับผิดชอบไปไม่ได้

ซำร้ายยังเป็นพ่อของดิออนผู้ลงมือสังหารอีกด้วย

“ไม่ใช่ผมครับ”

“...ไม่ใช่ฉันเหรอ? พยานบอกว่านายเป็นคนฟื้นฟูสภาพ
นะ”

ดีคอลสายหัว

“เอสเปอร์แทฮาจินช่วยชีวิตเขาไว้ครับ ถ้าไม่ใช่เพราะ
เขา ผมคงจะไม่ดันทุรังช่วยชีวิตหัวหน้าหน่วยอัศวินไต่เคน
หรอกครับ”

ชายหนุ่มพูดจบแล้วก็เดินห่างออกไปด้วยฝีเท้าฉับไว
นึกสงสัยว่าทำไมรีบไปเสียจริง แต่ก็คงหนีไม่พ้นรีบไปกินข้าว
กับผู้หญิงที่ชอบตรงไปตรงมา ปล่อยให้เสร็จ เจ้าตัวกินข้าวกล่อง
โดยไม่สามารถละสายตาไปจากหญิงสาวได้ พอเห็นอย่างนั้น
แล้ว เขาก็ยิ่งไปเหมือนกัน ซาซิงกยุนจึ่ปาก

อาเดรียนถูกทีมพันธมิตรของดิไอแลนกับองค์การสหประชาชาติจับตัวมา เขาเผยความลับเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ดอร์ปรากฏขึ้นหลากหลายจุดอย่างพร้อมเพรียงกันในช่วงที่ผ่านมาอย่างหมดเปลือก โดยมีเงื่อนไขว่าขอให้ตัวเองพ้นโทษประหารแลกกับการสารภาพความลับ

เรื่องราวอันน่าตกใจสร้างความตกตะลึงให้รัฐบาลกับผู้นำจากทั่วโลก

เป็นการประสานส่วนประกอบของยีนผู้มีคุณสมบัติซ่อนเพื่อทำให้อัตราการเกิดดอร์เพิ่มสูงขึ้นเฉียวนะ อีฮงจุนที่ตายไปแล้วเป็นอัจฉริยะผู้นำที่จนพูดไม่ออกอย่างชัดเจน

“อะ อัญมณีเป็นแบบใช้แล้วทิ้งครับ! ถ้าใช้ครั้งหนึ่งแล้วก็จะสูญเสียบประสิทธิภาพไป ตอนนี้เลยเป็นแค่ก้อนหินธรรมดา ๆ ยังไงล่ะครับ...! อย่าทรมานผมเลยครับ! ผมจะเล่าทุกอย่างให้ฟังเองครับ”

เป็นไปตามที่เขายืนยัน ดอร์ไม่ปรากฏขึ้นแค่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นพิเศษอีกต่อไป

ตอนนี้ถึงได้กลับไปในที่ที่มันควรอยู่

จากนั้นการประชุมก็ถูกจัดขึ้นอย่างกะทันหัน

“นี่เป็นการพบปะอะไรกันแน่ครับเนี่ย?”

เพราะสถานการณ์เป็นแบบนี้ สิ่งที่จะต้องคิดจึงมีอยู่มากมาย กายกอง องค์กรชายรัชทายาทไม่อาจทำความเข้าใจได้จริงๆ ว่าทำไมถึงจัดการประชุมขึ้นตอนนี้

เหล่าบุคคลสำคัญระดับสูงหลายคนรวมตัวกันอยู่ในหอประชุมใหญ่ดีไอแอล

ประธานสภาสูงชาซิงกุน องค์กรชายรัชทายาทริคาร์โด ผู้อำนวยการซามารา ลัคคัม ประธานบริษัท [ลักคัม] ซึ่งเป็นธุรกิจใหญ่อันดับหนึ่งของโลก บร็อกซ์ นักวิจัยจากประเทศโดมิลี และกลุ่มผู้นำของประเทศร้าวร...

เป็นกลุ่มคนที่ไม่รู้จักร่วมกันเลยสักอย่าง

พวกเขาจัดการประชุมนี้ขึ้นมาเพราะแทฮาจินเรียกตัวจุกเงิน เป็นครั้งแรกที่แทฮาจินเอ่ยคำว่า [จุกเงิน] พร้อมกับจัดให้มีการรวมตัวกันขึ้น อีกทั้งยังบอกว่าเป็น [ปัญหาที่

เกี่ยวข้องกับสันติสุขและอนาคตของโลก] อีกต่างหาก เพราะ
อย่างนั้นทุกคนจึงมาเยือนดีไอแอลนพร้อมกับผู้มีพลังเทเลพอร์ต

มิหนำซ้ำยังเสริมมาประโยคหนึ่งว่า [จะไม่รับผิดชอบ
ความเสียหายที่จะเกิดขึ้นหากไม่มาเข้าร่วม] อีกด้วย ข้อความ
กึ่งข่มขู่นี้ทำให้พวกเขาจำต้องมาโดยถือชะว่าถูกล่อลวง

และถ้าเป็นไปได้ด้วยดีก็อาจจะสามารถสานสัมพันธ์กับ
เอสเปอร์แทฮาจินได้ด้วย

ไม่มีใครเดาออกว่าจะพูดคุยเรื่องราวใหญ่หลวงเรื่องไหน
แกรั๊ก!

หลังจากนั้นไม่นาน แทฮาจินกับโตเบอร์แมน เลขาของ
เขาก็เข้ามาในหอประชุม ได้ยินมาว่าเขาเคยอยู่ในสภาพไม่ได้
สติ แต่แทฮาจินกลับดูแข็งแรงดีถ้าไม่นับที่ดูซีดเซียวไปเล็กน้อย
กล้ามเนื้อที่ขึ้นรูปเป็นมัดสวยส่งผลให้บรรยากาศดูกดดัน

“ขอบคุณที่มาเข้าร่วมกันนะครับ”

แทฮาจินขึ้นมานบนเวทีในหอประชุมแล้วจับไมค์

“ทุกท่านต่างก็งานยุ่งกัน เพราะฉะนั้นผมจะอธิบายสั้น ๆ นะครับ ทุกท่านคงทราบ ว่าผู้อำนวยการสถาบันวิจัยอีสงจุน ทำลายซูเปอร์คอมพิวเตอร์ของตัวเองแล้วค่อยตายตามไป จึงมองได้ว่าทุกอย่างของเขาหายสาบสูญไปแล้วใช่ไหมครับ”

คนที่ดีใจที่สุดเมื่อข่าวคราวการเสียชีวิตของอีสงจุน แพร่สะพัดไปทั่วโลกคือนักวิจัยบร็อกซ์ บร็อกซ์ถูกฝ่ายนั้น กดหัวให้อยู่อันดับสองมาตลอด ในที่สุดจึงได้ขึ้นมาอยู่ในสถานะ นักวิจัยอันดับหนึ่งเสียที

สิ่งที่ทุกคนรวมถึงบร็อกซ์คนนั้นรู้สึกเสียดายคือซูเปอร์คอมพิวเตอร์เครื่องนั้น มันย่อยยับไม่เหลือชิ้นดี อีกทั้งยัง ฝังเครื่องป้องกันการรบกวนไว้ในอะไหล่แต่ละชิ้น เพราะอย่าง นั้นกระทั่งการฟื้นฟูสภาพของผู้มีพลังฟื้นฟูก็ยังไม่ได้ผล

ความรอบคอบของอีสงจุนปรากฏออกมาให้เห็น ในรูปแบบนั้น

แต่ตอนนี้แทฮาจินเรียกรวมตัวผู้คนมาอธิบายว่าไม่มี ซูเปอร์คอมพิวเตอร์อยู่อีกแล้ว แทฮาจินเสียดายผมตัวเองขึ้นอย่าง เหนื่อยล้าแล้วพูดต่อ

“ผมเชื่อว่าทุกท่านคงจะทราบครับ ว่าความรู้และข้อมูล
ของเขามีคุณค่าแบบไหนบ้าง”

เขาปราดตามองเหล่าบุคคลสำคัญระดับสูงก่อนจะเอา
ของเล็กจิ๋วบางอย่างที่กำอยู่ในมือออกมาให้ดู มันคือ USB สีดำ

“นี่คือ USB ที่คนรักของผม คัดลอกข้อมูลออกมา
ในตอนที่ซูเปอร์คอมพิวเตอร์ยังอยู่เป็นปกติดีครับ ในนี้มีข้อมูล
และความรู้ทั้งหมดของอีฮงจุนอยู่ครับ”

...อะไรนะ?

คำพูดของเขาก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองมากมาย
มหาศาล ทุกคนพากันฮือฮาด้วยความตื่นเต้น

“ว่ายังไงนะ? เรื่องนั้นเป็นความจริงงั้นหรือ?”

“แหฮาจิน! ทำไมเพิ่งมาบอกเอาป่านนี้!”

“ฉันเคยได้ยินมาว่ามีเพียงอีฮงจุนเท่านั้นที่เข้าใกล้ซูเปอร์
คอมพิวเตอร์ได้นี่คะ?”

“นะ นะ นั่นเป็นความจริงหรือครับ! คะ ความรู้ของอีฮงจุน ทั้งหมดอยู่ในนั้น...!”

“โฮ้ ความเป็นตายของมวลมนุษยชาติถูกเก็บไว้ในนั้นสินะคะ”

“พิสูจน์ว่าจริงแท้แน่นอนหรือยังครับ? ถึงจะเห็นแบบนี้ ก็เถอะ แต่ยังไม่ปักใจเชื่อไม่ได้ยุติไม่ใช่หรือครับ?”

“คนรักงั้นหรือ คนรักที่ไหนจะไปหาเอาของแบบนี้ มากันล่ะครับ! เปิดเผยวิธีการที่คุณนำมาออกมาเถอะครับ!”

ปัง!

เปรี้ยะ

เมื่อสถานที่ประชุมโหวกเหวกขึ้น ฮาจินก็ฟาดฝ่ามือลงบนแท่นยืนพูด เกิดรอยร้าวบนแท่นที่ทำมาจากไม้ สถานที่ประชุมเงียบกริบลงในชั่วพริบตา ฮาจินกวาดตามองคนอื่น ๆ ด้วยความหงุดหงิด

“ผมจะไม่ตอบคำถามครับ เพราะไม่ใช่หน้าที่ที่ผมต้องทำ ตั้งแต่นี้ไป ถ้ามีใครทำให้หอประชุมเสียงดังอีก ผมจะไล่ออกไปครับ”

ฮาจินไม่ได้หวั่นเกรงเลยว่าผู้มีอำนาจระดับไหนอยู่ที่นี้บ้าง เดิมที่เขาไม่ได้คอยระวังตัวเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้มีอำนาจอยู่แล้ว และในสถานการณ์ที่กุม USB ไว้ในกำมือ แทะฮาจินยอมอยู่ในสถานะที่คนอื่นไม่สามารถแตะต้องตามอำเภอใจได้

“คนรักของผมเสี่ยงชีวิตไปขโมยข้อมูลออกมา เพราะฉะนั้นมันจึงมีคุณค่าเป็นอย่างยิ่งสำหรับผมเช่นกันครับ”

แต่หากตัวเขาครอบครอง USB นี้ มันก็เป็นเพียงขยะชิ้นหนึ่ง ตอนกวาดตาดูคร่าว ๆ เขาเห็นว่ามันเต็มไปด้วยคำศัพท์ทางวิชาการที่มีเพียงนักวิจัยหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเท่านั้นที่สามารถทำความเข้าใจได้ อีกทั้งข้อมูลและความรู้ของอ็องจูนยังเป็นเป้าหมายที่จำเป็นต่อการพัฒนาของเผ่าพันธุ์มนุษย์ สรุปลงสุดท้ายจึงควรต้องปล่อยมันออกไปเพื่อโลกใบนี้

ฮาจินสบตากับบริคาร์โต องค์ชายรัชทายาทเบิกตาจ้อง
ไม่กะพริบ พร้อมกับกำลังทำสายตาสื่อว่ามอบ USB อันนั้นให้
ดีไอแลนเดี่ยวนี่

ฮาจินแค้นหัวเราะ

‘ทำไมฉันต้องทำแบบนั้น?’

เขาไม่ได้มีความรักใดๆ ต่อดีไอแลนเป็นพิเศษ เขา
จำเป็นต้องมีอำนาจและสถานะที่สูงส่งเพื่อที่จะทำลายอ็องจูน
และดีไอแลนเป็นประเทศมหาอำนาจที่ทรงอิทธิพลที่สุดในโลก
จึงเหมาะเจาะพอดีบพอดี

ในระหว่างนั้น ฮาจินได้กลายมาเป็นเพื่อนกับบริคาร์โต
แต่ไม่คิดจะกลายเป็นคนหัวอ่อนด้วยความภักดีเลยแม้แต่น้อย
จากนี้ไปก็จะทำงานในฐานะเอสเปอร์ของประเทศนี้เท่าที่
สามารถทำได้ แต่ตอนนี้ USB อยู่ในการครอบครองของตนเอง
กับอ็องจูนีเพียงสองคน

ถ้าอ็องจูนีผู้จิตใจดีพឹងขึ้นมา รายนั่นคงมอบ USB
ให้ด้วยความเต็มใจเพื่อดีไอแลนที่ทรุดโทรม แต่ฮาจินไม่คิดจะ
ทำแบบนั้นสักนิด นี่เป็นสิ่งที่อ็องจูนีได้มาด้วยความเหน้อยยาก

ถ้าจะเผยแพร่สู่คนทั้งโลกก็ต้องได้รับของตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อ

และต้องได้สิ่งตอบแทนมากเท่านั้น เขาจึงจะคิดว่าได้รับค่าชดเชยระยะเวลาที่ทุกข์ระทมมาในฐานะหนูทดลอง ฮาจินคิดจะขายทอดผลงานที่อึ้งจนสั่งสมมาอย่างยากลำบากด้วยวิธีการที่ง่ายที่สุด

“เพราะฉะนั้น จากนี้ไปผมตั้งใจจะดำเนินการประมูลอย่างไม่เป็นทางการครับ โดเบอร์แมนเลขาของผมจะรับหน้าที่เป็นพิธีกร ราคาประมูลจะเริ่มขั้นต่ำที่ 1 หมื่นล้านโกลด์ครับ”

“ว่าไงนะ?”

“หะ หมื่น หมื่นล้านโกลด์?”

“จะให้เอางบประมาณของทั้งประเทศมาจ่ายหรือไงกันครับ!”

“ราคาขั้นต่ำไม่เกินไปหน่อยหรือไง!”

ผู้คนส่วนหนึ่งคัดค้านด้วยความตกใจสุดขีด เงินหนึ่งโกลด์ใช้เป็นค่ากินค่าอยู่สำหรับหนึ่งเดือนของครอบครัวที่มี

สมาชิก 4 คน แต่เขากลับเสนอเงินจำนวนมหาศาลให้เป็นราคา
ขั้นต่ำ

ทันใดนั้น แทฮาจินก็เลิกคว้าน

“ถ้าไม่พอใจก็ออกไปครับ ผมไม่ได้บังคับ”

อันที่จริง ถ้าคำนวณคุณค่าที่แฝงอยู่ในข้อมูลที่อยู่ใน
USB เงินจำนวนหมื่นล้านโกลด์นี่ถือว่าเห็นใจกันมากแล้ว พวก
คนที่รู้เรื่องนั้นพากันปิดปากเงียบด้วยความขุ่นเคือง แต่ถึง
อย่างนั้นแวตาก็ยังวาวโรจน์ไปด้วยความปรารถนา

โตเบอร์แมนสลบที่กับแทฮาจินจากที่จับตามดูสถานการณ์
อยู่ หอประชุมแห่งนี้มีแต่ผู้ที่ฐานะสูงส่ง เขาจึงเครียดไม่ใช่บ่อย
แต่โตเบอร์แมนยังสามารถคงความสุขมาได้

เพราะแทฮาจินยื่นปากหลักอยู่ด้านหลังของตัวเอง และ
ต่อให้เกิดเรื่องอะไรขึ้น ผู้ชายอย่างเขาก็น่าจะรับมือได้

“สวัสดิ์ครับ ผมโตเบอร์แมน เลขาของเอสเปอร์แทฮาจิน
ครับ ผมจะดำเนินการประมูลโดยราคาขั้นต่ำจะเริ่มที่ 1 หมื่นล้าน

โกลด์ ผมไม่ได้กำหนดหมายเลขแยกให้ทุกท่าน เพราะฉะนั้น
ขอให้งมือขึ้นพร้อมบอกชื่อของตัวเองด้วยนะครับ”

ถ้างั้นก็ เริ่มการเสนอราคาได้

การประมูลเริ่มต้นขึ้นโดยไม่มีคำเตือนใด ๆ ผู้คน
ต่างสังเกตเห็นของกันและกัน จะเสนอราคาเท่าไรดี? ถ้าเสนอ
ราคาแล้วจะจ่ายเงินยังไง? ถ้าเป็นเงินจำนวนหมื่นล้านโกลด์
เสนอราคาจะพุ่งขึ้นไปกี่หลัก?

บุคคลสำคัญบางคนถอดใจไปแล้วเรียบร้อย มีคนที่รับมือ
กับราคาขั้นต่ำไม่ไหวอยู่มากมายทีเดียว

หนึ่งในนั้นคือนักวิจัยปร็อกซ์ เขาได้รับความไว้วางใจ
จากรัฐบาลโตมิลี แต่เงิน 1 หมื่นล้านโกลด์เป็นจำนวนเงินที่ไม่
กล้าแม้แต่จะคิดฝัน กระทั่งรัฐบาลโตมิลีเองก็น่าจะยังไม่กล้าทุ่ม
ด้วยซ้ำ

ยากจะเข้าใจว่าฝ่ายนั้นเรียกเขามาร่วมการประชุมนี้
ทำไม สงสัยคงเรียกนักวิจัยที่โด่งดังรองลงมาจากอีฮงจุน
มาเฉยๆ เขาทั้งโกรธและคับอกคับใจแต่ USB นั้นไม่อาจ
ตกเป็นของตัวเองได้

ในตอนทีทุ่กคนต่างกำลังสังเกตทำที่กันและกัน

“ริคาร์โด 1 หมื่นโกลด์ 1 ซิลเวอร์”

องค์ชายรัชทายาทริคาร์โดเด่นหัวเราะพร้อมกับเพิ่มจำนวนเงินขึ้นมาจากขั้นต่ำเพียง 1 ซิลเวอร์เท่านั้น น่าขำลึนดี อย่างน้อยควรต้องเล่าให้เพื่อนอย่างเขาฟังก่อนไม่ใช่หรือไงกัน? เขาขะแะยงการกระทำอันโหดร้ายของแทฮาจินเป็นอย่างยิ่ง

อย่างแรกเลยคือจะทำอะไรด้วยเงินกว่า 1 หมื่นล้านโกลด์ เงินจำนวนเท่านั้นทำให้ทายาทรุ่นลูกหลานเหลนโหลนของแทฮาจิน ไปจนถึงครอบครัวของคู่ชีวิตของโหลนแทฮาจิน ผลาญเล่นได้ด้วยซ้ำ

เขาเขม่นมองแทฮาจินด้วยความหงุดหงิดแต่อีกฝ่ายเพียงแค่อึ้งหัวและหัวเราะหึหึเท่านั้น

‘ไอ้เลวหน้าเลือดเฮ้ย’

ริคาร์โดกัดฟัน

เหล่าบุคคลสำคัญระดับสูงรอบข้างล้วนจ้องมองไปยังพิธีกร ทำแบบนั้นได้ด้วยหรือ?

“ขอโทษนะครับ แต่หน่วยของการเสนอราคาจะเพิ่มขึ้น
ได้ทีละ 100 โกลด์ครับ เพราะฉะนั้นขอภัยที่ต้องปัดตกด้วย
ครับ”

“ซามารา 1 หมื่นล้าน 500 โกลด์”

ผู้อำนวยการองค์การสหประชาชาติเหยียดมุมปากขึ้น
พลางยกมือ เพียงแค่มือ USB ของอีฮงจุนก็น่าจะสามารถ
ยกระดับองค์การสหประชาชาติให้สูงขึ้นจนเป็นที่ยอมรับไปทั่ว
โลกได้ ไม่เพียงแค่นั้นแต่ยังสามารถเก็บไว้ใช้อย่างถูกต้องในที่ที่
เหมาะสมได้ด้วย เธอจะต้องป้องกันไม่ให้ข้อมูลตกไปอยู่ในมือ
พวกอันธพาล

เธอกำลังฟังความเห็นของเจ้าหน้าที่ระดับสูงในองค์การ
ผ่านทางหูฟังแบบเรียลไทม์

การเสนอราคาของเธอกลายมาเป็นกระสุนส่งสัญญาณ
รูปแบบหนึ่ง

“ลัคคุม 1 หมื่นล้าน 2000 โกลด์”

“ริคาร์โต 1 หมื่นล้าน 2100 โกลด์”

“ซามารา 1 หมื่นล้าน 2500 โกลด์”

“ลัคคุม 1 หมื่นล้าน 4000 โกลด์”

“ริคาร์โด 1 หมื่นล้าน 4100 โกลด์”

ทว่าสุดท้ายแล้ว ผู้ที่มีกำลังจ่ายก็ลดจำนวนเหลือสามคนเท่านั้น ประธานสภาสูงชาซิงกุนเป็นเพียงตัวแทนของประชาชนจึงมีเงินที่จะนำมาหมุนเวียนอยู่อย่างจำกัด เขาไม่สามารถจ่ายเงินจำนวนถึง 1 หมื่นล้านโกลด์ได้

ในทางกลับกัน ริคาร์โดมีทรัพย์สินในฐานะสมาชิกราชวงศ์อยู่ไม่น้อย ประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ที่สืบเนื่องต่อกันมาตั้งแต่หลายร้อยปีก่อนพลอยเพิ่มพูนเงินจำนวนมหาศาลมาด้วย ในตอนที่องค์จักรพรรดิสวรรคต ริคาร์โดสามารถใช้เงินส่วนพระองค์ได้ด้วย

ถ้าหากว่าอยู่ภายใต้ขอบเขตที่เหมาะสมนะ

“ลัคคุม 1 หมื่นล้าน 6000 โกลด์”

ประธานบริษัท ‘ลัคคุม’ ผู้ประกอบธุรกิจยักษ์ใหญ่อันดับหนึ่งของโลกเข้าร่วมการประมูลอย่างตั้งเครียดด้วยใบหน้านี้ว

คิ้วขมวด เจ้าตัวชักจะกลุ้มใจขึ้นมา หากมองในมุมมองของธุรกิจ ขนาดเท่านี้ก็เป็นจำนวนเงินที่พอจะรับมือไหว แต่เงินส่วนตัว ของประธานบริษัทเองก็มีขีดจำกัดเช่นกัน ต่อให้ขายหุ้นของ บริษัทก็ยังมีจำกัดอยู่ดี ขึ้นขายหุ้นมากเกินไปก็อาจทำให้บริษัท รวมถึงเศรษฐกิจของประเทศตัวเองสั้นคลอนไปด้วย

เพราะ USB นั้นมีมูลค่ามหาศาล ในความเป็นจริงแล้ว จึงเป็นการแลกเปลี่ยนที่ได้กำไร หากแต่เป็นกำไรในอนาคตนี้สิ ภาวะในตอนนี้จะต้องคำนึงแยกต่างหาก

“ซามารา 1 หมื่น 7500 โกลด์”

“เดี๋ยวลี ผู้อำนวยการ! ประมูลแบบนี้ได้รับการยินยอม จากองค์การสหประชาชาติแล้วหรือไง?”

ลูลัคคุมตวาดออกมาด้วยความสงสัยในกำลังซื้อ ของซามารา ทันใดนั้น ซามาราก็หัวเราะเยาะ

“แน่นอนสิ ดิฉันจะถลาเข้าไปใส่เหมือนผีเสื้อกลางคืน ตอมไฟโดยไม่ได้รับการยินยอมก่อนได้ยังไงคะ?”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ อย่าขึ้นราคาสูงเกินไปนักสิ!”

“ต่อไปไม่เป็นทางการแต่ก็ยังเป็นการประมูลอยู่ดีค่ะ ดิฉันจะเสนอราคามากหรือน้อยก็ไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับท่านประธานค่ะ ถ้าหากจ่ายไม่ไหว จะยอมแพ้การประมูลไปก็ได้ไม่ใช่หรือคะ?”

“ไอ้ ไอ้...!”

ลุลัดคุมกำหมัดแน่นจนสั่นระริกแล้วปิดปากเงียบ การประมูลดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ เพราะไม่ใช่การประมูลอย่างเป็นทางการ โดเบอร์แมนจึงไม่ทำหน้าที่พิธีกรอย่างจริงจังเกินไป เขาเพียงแต่จับตาดูไ้หงานดำเนินต่อไปอย่างลึนไหลเท่านั้น

“ริคาร์โด 1 หมื่นล้าน 7700 โกลด์”

สีหน้าของริคาร์โดเองก็ดูไม่ดีเลยเช่นกัน หากนึกถึงดีไอแอล หัวเต็ดตื่นขาดยังงี้ก็ต้องซื้อ USB อันนั้น แต่ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ที่เขาคิดว่ามีขีดจำกัดอยู่ที่ 1 หมื่นล้าน 9000 โกลด์ ถ้าใช้เกินกว่านั้นก็ต้องแบกรับภาระที่เสี่ยงอันตรายมากเกินไป

ผู้นำจากประเทศอื่นยอมแพ้การประมูลไปตั้งแต่ตอนเริ่มแรก ริคาร์โดเลียริมฝีปากอย่างขมขื่น

“ลัคคัม 1 หมื่นล้าน 8300 โกลด์”

“ซามารา 1 หมื่นล้าน 9000 โกลด์”

“เสียสติไปแล้วหรือไง! 1 หมื่นล้าน 9000 โกลด์เขี้ยว
เหรอก!”

ลัคคัมเลือดขึ้นหน้าพร้อมกับตบโตะเสียงดังปัง! ยังไง
ก็ไม่สามารถเพิ่มราคาไปมากกว่านี้ได้แล้ว เขาเขม้นมองซามารา
พลงเอ่ยขึ้น

“ผมยอมแพ้เพียงเท่านี้แล้วกัน ผู้อำนวยการ! ผมจะ
จับตาดูว่าสุดท้ายแล้วคุณจะทำเงินจำนวนเท่านี้ไหวไหม!”

“ได้สิคะ เชิญตามสบายค่ะ”

โตเบอร์แมนกวาดตามองสถานที่ประชุมเพื่อตรวจสอบดู
ว่าไม่มีใครเสนอราคามากกว่านี้แล้ว

“ผู้อำนวยการซามาราชนะการประมูลอยู่ที่ 1 หมื่นล้าน
9000 โกลด์ครับ ยินดีด้วยครับ”

“ให้โอนเงินเข้าบัญชีไหนดีคะ?”

ซามาราเอ่ยถาม ทันใดนั้น แทฮาจินก็ลุกขึ้นจากที่ ซามารามองเขาเงิบๆ ก่อนจะลุกขึ้นเช่นกัน

หงืดดด

‘อะไรนะ?’

แรงสั่นจากโทรศัพท์ทำให้โตเบอร์แมนเอามันออกมาครู่หนึ่งในขณะที่จับตาดูสถานการณ์ เขาเบิกตากว้างเมื่อตรวจสอบดูข้อความที่ถูกส่งเข้ามา โตเบอร์แมนสาดแสงพริบ! โดยไม่แม้แต่จะคำนึงถึงบรรยากาศรอบข้างก่อนที่จะหายตัวไปจากตรงนั้น

แทฮาจินจ้องมองการเคลื่อนไหวของซามารายู่จึงไม่ได้รู้เลยว่าเลขของตัวเองหายตัวไป

ตึก ตึก เธอเดินมาข้างหน้าเวที หูของเธอได้ยินเสียงของรองผู้อำนวยการ

[ผมส่งไปที่นาฬิกาของผู้อำนวยการแล้วครับ จำนวนเงินสูงกว่าที่คาดการณ์ไว้... องค์กรสหประชาชาติของพวกเราคงต้องเหนื่อยยากกันสักสองสามปีแล้วล่ะครับ]

ซามารายื่นนาฬิกาข้อมือออกไป เมื่อเธอทำแบบนั้นแทฮาจินเองก็เอานาฬิกาตรงข้อมือของตัวเองออกมา นาฬิกาสองเครื่องแตะกันอยู่พักหนึ่ง จำนวนเงินสูงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงใช้เวลาานกว่าจะโอนกันเสร็จ

ซามาราจ้องชายหนุ่มตรงหน้าเขม็ง

“หาเงินเก่งพอสมควรเลยนะคะ เอสเปอร์แทฮาจิน คนรักแบบไหนกันแน่คะที่คาบของแบบนี้มาให้?”

ฮาจินไม่ตอบ ซามาราเป็นผู้หญิงฉลาดและอันตราย เป็นคนที่ใจกว้างจึงได้รับคำชมเชยอยู่เสมอ แต่ก็ก็เป็นคนที่ยุ่งเกี้ยวแล้วไม่มีอะไรดีเช่นกัน เผลอไปนิดเดียวก็อาจเหนื่อยมากขึ้นได้

“ไกด็อียอนอี ใช่ไหมคะ?”

ดวงตาสีโกเมนของฮาจินจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าเอื้ออารีของซามารา ความจริงที่ว่าอียอนฮีเป็นคนรักของเขาถูกนำไปแขวนป้ายประกาศให้รับรู้กันประมาณสัปดาห์สามวันก่อน เขาไม่สนใจเพราะไม่คิดจะปิดบัง แต่กลับรู้สึกไม่สบายอารมณ์อย่างประหลาดกับการที่มีคนอื่นแหย่ถึงคนรักที่ยังไม่ได้สติ

“เห็นว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติชั้น... ถ้าองค์กรสหประชาชาติของพวกเราไม่บุคลากรมากความสามารถแบบนี้ล่ะก็คงจะดีมากมายนะคะ”

“อย่าฝันเฟื่องไปเลยครับ”

“ถ้าไกด์อียอนฮีฟื้นแล้ว ฉันคิดว่าจะลองยื่นข้อเสนอดูสักครั้งค่ะ เขาดูเป็นคนใจดี บางทีอาจจะยอมรับข้อเสนอก็ได้ใช่ไหมคะ?”

“กำลังพูดอ้อมๆ ว่าอยากตายอยู่หรือครับ”

ติ๊ง!

เสียงที่บ่งบอกว่าโอนเงินสำเร็จดังขึ้น ซามารายักษ์ใหญ่
พร้อมกับถอยห่างจากอีกฝ่าย ในตอนที่ทุกคนกำลังจะกลับไป
พร้อมกับผู้มีพลังเทคโนโลยีด้วยจิตใจอันสับสน

พรีบ!

คนสองคนพลันปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับแสงสว่างจ้า

“เอสเปอร์แทฮาจิน...!”

สายตาของทุกคนต่างพากันจับจ้องไป ฮาจินเบิกตากว้าง
สายตาของเขาจ้องมองไปยังชายหนุ่มที่อยู่ห่างออกไปเพียง
เล็กน้อย อียอนอีในชุดผู้ช่วยกำลังหอบหายใจเรียกเขาด้วย
ใบหน้าซีดเซียว

โตเบอร์แมนถอยห่างออกมาจากยอนอีอย่างรู้ตัวดี

ยอนอีเขม่นมองแทฮาจินด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อก่อน
จะก้าวฉับๆ เข้ามาหาแทฮาจิน พรีบ! เขากะซากคอเสื้อของ
แทฮาจิน

“เอา USB อันนั้นขึ้นประมวลได้ยังไงครับ! ความผิดที่
อีฮงจุนกระทำต่อดีไอแลนมีตั้งมากมายเท่าไรร่ ต่อให้ขายก็ต้อง

ขายให้ดีไอแลนสิครับ! ปกติไม่เห็นสนใจเงินทองอะไรมากมาย แล้วทำไมถึงทำเรื่องแบบนี้ล่ะครับ?”

ยอนอีจับคอเสื้อของเขาเขย่าพร้อมกับออกแรงเหวี่ยงไปมา ฮาจินกำลังทอดมองยอนอีอย่างเหม่อลอย เขาจับมือของอียอนอีที่กำลังขยับคอเสื้อของตัวเองพร้อมขมวดคิ้วมุ่น

“ความฝันหรือเปล่า?”

เสียงพึมพำของเขาทำให้ยอนอีที่กำลังจะโมโหชะงักไปชั่วครู่

ยอนอีลืมตาตื่นมาได้ไม่นานนัก ตื่นขึ้นมาแล้วแต่ข้างกายกลับไม่มีใครอยู่เลยสักคนเดียว ส่วนด้านหน้าประตูมีการ์ดเอสเปอร์คอยเฝ้าอยู่ พวกเขาคงส่งข่าวให้โตเบอร์แมน โตเบอร์แมนจึงใช้เทเลพอร์ตมายังโรงพยาบาลทันที

ยอนอีถามโตเบอร์แมนว่าตอนนี้แทฮาจินอยู่ที่ไหน

เมื่อได้ฟังเรื่องราวก็หักห้ามความตกใจเอาไว้ไม่อยู่

เอา USB อันนั้นไปประมวลเนียนะ!

เขาไม่รู้หรอกว่าจะอะไรเป็นอะไร แต่อย่างแรกน่าจะต้องไปดู
ดูแทฮาจินเสียก่อน ที่เขาเอาให้อีกฝ่ายอย่างไม่ลังเลเป็นเพราะ
เชื่อมั่นอย่างไร้ข้อกังขาว่าอีกฝ่ายจะใช้ USB นั้นด้วยวิธีการ
ที่ได้ประโยชน์ที่สุดเพื่อดีไอแอล

แต่ไม่รู้อะไรตลอดใจถึงได้รื้อเงินจนเอาไปประมวลซะนี่

ด้วยเหตุนั้น เขาจึงเคลื่อนย้ายมาพร้อมกันกับโตเบอร์-
แมนและกระซอกคอเสื้อแทฮาจินอยู่ตอนนี้ แต่ว่า...

ยอนอีถึงเพิ่งได้เห็นสภาพของแทฮาจินชัด ๆ เขาสัมผัส
ถึงความรู้สึกของอีกฝ่ายได้อย่างแจ่มชัด จากใบหน้าที่ยิ้มแฉ่ง
ด้วยความเศร้าสร้อยและใบหน้าซุบผอมที่ดูเหมือนหายเป็นปกติ
แล้ว

ดวงตาของยอนอีวูบไหว เร็วแรงคลาญออกจากมือ

ทันใดนั้น แทฮาจินก็โผล่กอด เมื่อเข้าไปในอ้อมแขนของ
อีกฝ่าย กลิ่นของแทฮาจินจึงปกคลุมลงมาอย่างหนักอึ้ง เป็น
กลิ่นที่ทำให้เขารู้สึกยินดีสุดหัวใจ

“รักนะ ยียอนอี”

สัมผัสจากมือของอีกฝ่ายแผ่เข้ามาเข้าไปถึงในใจในขณะที่
ลู่ลงบนหัวด้านหลัง

ยอนอึดกลั้นที่จะไม่ถอนหายใจออกมาพร้อมกับปรือตา
ปิดลง ในระหว่างที่หลับอยู่ เขาฝันถึงอะไรมากมายนับไม่ถ้วน
ความฝันทั้งหมดล้วนเต็มไปด้วยแทฮาจิน เพราะรู้สึกเหมือนว่า
ถ้าตื่นขึ้นมาแล้วคงจะไม่มีเขาอยู่ ยอนอิจึงจึงจมอยู่กับห้วง
นิทราเพราะในความฝันช่างมีความสุขมากเหลือเกิน

ข้างกายเขาไม่มีใครเลยในตอนที่ได้สติขึ้นมา ไม่มีแทฮาจิน
ความวูบโหวงในช่วงขณะนั้นทำให้รู้สึกเหมือนท้องไส้ปั่นป่วน
อย่างรุนแรง แต่ตรงนี้ในเวลาที่มีแทฮาจินอยู่ อีกฝ่ายกอดเขา
อยู่พร้อมกระซิบถ้อยคำบอกรัก

“ร่างกายล่ะ”

“...ปกติดีครับ”

เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ไม่รู้สึกเจ็บเลยแม้แต่นิดเดียว
ยอนอิจิดอย่างเหม่อลอยว่าดีคอลคงฟื้นฟูสภาพให้ เขา
ปล่อยให้แทฮาจินสวมกอดอยู่พักใหญ่แล้วเริ่มได้ยินเสียง

อ้ออิงจากรอบข้างที่หลงลืมไป จะว่าไปแล้ว ที่นี้มีคนอยู่เยอะ
มากเลยไม่ใช่หรือไงกัน?

ยอนอีเบิกตากว้างก่อนจะพยายามดันฮาจินออก แต่
อีกฝ่ายไม่ยอมปล่อยให้ไปง่ายๆ

“ไม่ปล่อย”

“โอ๊ย ทำไมต้องทำให้ಾಯด้วยล่ะครับ...!”

“ก็เพราะว่าชอบนะสิ”

อีกฝ่ายดูท่าจะไม่ยอมปล่อยให้ไปเฉยเลยแม้แต่น้อย ยอนอี
ยอมแพ้ที่จะผลักอีกฝ่ายออกแล้วกวาดตามองรอบ ๆ อย่าง
เคอะเขิน มองเห็นหลายคนที่มีใบหน้าคุ้นเคย องค์ชายรัชทายาท
กำลังยิ้มพร้อมกับโบกมือไปมา

“ไกด้อยอนอี ได้ข่าวว่าคบกับแทฮาจินนั้นหรือครับ?”

“ครับ?”

อ้อ คิดดูแล้ว...

“เราเป็นแฟนกันใหม่ครับ คุณแทฮาจิน”

เขาสารภาพรักแบบนั้นเบื่องหน้าแบล็กดอร์ เทฮาจิน
ตอบว่า [เอาสิ ผมก็รักคุณเหมือนกัน] ยอนฮีหลับตาปีด้วย
ความรู้สึกหน้าร้อนวูบวาบ

พวกเราคบกันอยู่นี่นา

ริคาร์โดเดินเข้ามาใกล้ทั้งสองคนก่อนจะแค้นหัวเราะ
อย่างหงุดหงิด

“โอเค เป็นเรื่องที่น่ายินดีนั้นแหละนะ แต่ไอ้เจ้าเอสเปอร์
ระดับ S+ ของดีไอแลนดันขายทรัพย์สินข้อมูลอันล้ำค่าในราคา
แพงหูฉี่ซะด้วยสิ คิดว่าไงบ้างล่ะ?”

“เอ่อ เรื่องนั้น...”

ยอนฮีมองริคาร์โดอย่างหนักใจก่อนจะคันกระเป๋ากางเกง
ของตัวเอง จากนั้นก็เอา USB ที่หน้าตาเหมือนกับอันที่มอบ
ให้ซามารารอกมา

“ผมเองก็มีอยู่อันหนึ่งครับ ดีไอแลนก็คงจะลำบากมาก
เพราะฉะนั้นอันนี้ผมจะมอบให้องค์ชายริคาร์โดครับ”

“...”

ความเงียบชวนขนลุกปกคลุมทั่วหอประชุม ทุกคนกำลัง
จ้องมอง USB ในมือของยอนอีด้วยความสงสัยสายตาตัวเอง
ริคาร์โดอ้าปากค้างพร้อมกับจ้องมองยอนอีราวกับเป็นพระผู้ไถ่

แทฮาจินเองก็คงตกใจเช่นกันจึงดึงตัวยอนอีออกจาก
อ้อมแขนของตัวเองพร้อมกับจ้องเขม็ง

“มีสำรองอยู่ด้วยหรือครับ?”

“เอ่อ ครับ ตอนแรกจะดึงแค่ข้อมูลเรื่องคุณสมบัติช้อน
ออกมา แต่มันก็...”

ทันใดนั้น ฮาจินก็นิ้วหน้าบูดบึ้ง พอลองคิดดูแล้ว ตัวเอง
ก็ไม่รู้เรื่องที่ียอนอีเป็นผู้มีคุณสมบัติช้อนด้วยเหมือนกัน เขา
กำลังจะพูดว่าจะไรร่างอย่าง ทว่า ตึก ตึก ซามาราเดินเข้ามาหา
พร้อมแย้มยิ้มอย่างหน้าใจเสียบก่อน

“แย่งละสิคะ ถ้ามีข้อมูลสำรองอยู่ องค์การสหประชาชาติ
ของพวกเราก็น่าจะไม่จำเป็นต้องชณะการประมูลด้วยเงินถึง
1 หมื่นล้าน 9000 โกลด์นะคะ”

ยอนอีรู้ว่าผู้อำนวยการคือใคร แต่ข้ามเรื่องนั้นไปก่อน เขาหันขวับไปมองแทฮาจินเพราะจำนวนเงินมากกว่าที่จินตนาการไว้

‘ฮะ? เท่าไหร่?’

ไม่เคยได้ยินเลยว่ามีการผลิตสินค้าเป็นจำนวนเงินหลายหลักขนาดนั้นด้วย ยอนอีและฮาจินเขม่นมองกันอย่างน่ากลัว ริคาร์โด้ฉวยเอา USB ในมือของยอนอีมาในทันที จากนั้นก็กดมันไว้อย่างหวงแหนราวไขในหิน

ประธานสภาสูงที่เพียงแค่อัปตาอยู่ไกลๆ เดินเข้ามาตรงกลางก่อนจะพูดเสริมขึ้น

“น่าจะไม่มีปัญหาอะไรไม่ใช่หรือครับ? ดูๆ แล้วเอสเปอร์แทฮาจินก็เหมือนจะไม่รู้ว่ามีสำรองอยู่ และการที่ไม่ตรวจสอบล่วงหน้าว่ามีสำรองอยู่ก็คือความผิดพลาดของผู้บริหารไม่ใช่หรือครับ”

ซาซังกยุนสังเกตเห็นผลประโยชน์ในขณะที่มองดูอยู่เงียบๆ เขาอยากได้มันใจจะขาด แต่ก็หมดหวังเมื่อสามารถระงับการผลิต

ไป ทว่าอียอนอีกลับเอ่ยปากบอกว่าจะให้ USB อย่างไรซึ่ง
ความลังเล เขาจึงเลือกที่จะยื่นข้างแทฮาจินทันที

ทันใดนั้น ซามาราก็หน้าตั้งไปนิดหน่อย

แทฮาจินปฏิเสธคำถามทุกคำถามแล้วเธอจะไปถามอะไร
ได้ ถ้ายก USB อีกันให้องค์กรชายรัชทายาทไปฟรีๆ แบบนี้
มูลค่าของ USB ที่เธอครอบครองอยู่ก็ลดลงไปครึ่งหนึ่งเลยนะสิ

สถานการณ์คือเธอชำระเงินให้ไปแบบเต็มจำนวนแล้ว
ด้วย ถึงยังงี้ก็ปิดการประมูลอย่างเป็นทางการไปแล้ว หาก
จะขอให้แทฮาจินคืนเงินมาครึ่งหนึ่งก็ประหลาดขอบกล และยัง
ไม่รู้อีกว่าฝ่ายนั้นจะคืนให้หรือไม่

ซามาราคุ่นคิดด้วยความงุ่นง่านใจนิดหน่อย ก่อนจะ
พบว่าอียอนอีกำลังเขม่นมองแทฮาจิน

เธอผ่อนคลายสีหน้าที่ตั้งเครียดลง

“ถ้างั้นเอาแบบนี้ดีไหมคะ?”

ซามารายื่นข้อเสนออย่างหนึ่งให้ประธานสภาสูงชาซังกยุน

“ฉันจะยอมให้ดีไอแลนครอบครอง USB อีกอัน โดยมีข้อแม้ว่า ดีไอแลนต้องไม่เปิดเผยข้อมูลใดๆ ทั้งสิ้นให้แก่ประเทศอื่น และต้องรายงานองค์การสหประชาชาติทุกครั้งที่ใช้ข้อมูลใน USB ด้วยค่ะ เพราะองค์การสหประชาชาติของพวกเราเองก็ต้องระวังไม่ให้ข้อมูลถูกใช้ในทางที่ผิดเช่นกัน หากใช้ในทางที่เหมาะสม พวกเราจะไม่เข้าไปแทรกแซงเป็นอันขาดค่ะ”

เธอพูดเสริมว่าต้องการให้ร่างหนังสือสัญญาเกี่ยวกับข้อตกลงดังกล่าวด้วย ทั้งยังถามต่อว่าเธอจ่ายเงินก้อนโตเพื่อซื้อมันมา จะขอเรียกธงสักหน่อยคงไม่ได้มากมายอะไร

“แล้วก็อีกอย่าง ฉันได้ยินมาว่าคุณอียอนอีเป็นผู้มีคุณสมบัติชั้น พวกเราได้รับความจริงอันน่าตกใจหลายเรื่องในกระบวนการสอบสวนอาเดรียน ผู้ช่วยของอีฮงจุน เพราะฉะนั้นจึงอยากให้คุณอียอนอีให้ความร่วมมือในบางเรื่องเพื่อความสงบสุขของโลกเรา ถ้ายอมรับเงื่อนไขนี้ ฉันจะยินยอมให้ดีไอแลนครอบครอง USB อีกอันค่ะ”

ยอนอีที่ตั้งใจฟังอยู่เงียบๆ พลันสีหน้าตึงเครียดขึ้น